

PERŽVALGA.

— Pernai laikraščiuose buvo pranešta iš Šiaulių (Kauno gub.), kaip kaimiečiai Gruzdžių ir Žagarės valsčių išardė didžponio Nariškino tvorą, kuria jis uztvėrė senąjį kelią į Žagarę, paversdamas jo vietą į parką. Tardymai bylos su kaimiečiais, apkaltintais išgriovime tvoros, traukėsi ilgai, kurie užsibaigė vos 16 balandžio š. m., kur teismo palata peržiūrėjus bylą, 7 iš jų nubaudė 1 mėnesiu kalinimo, o 3 neteisino. Apginėjais kaimiečių buvo: Lednickis (iš Maskvos), Rymavyčius (iš Petrapilės) ir Vileišis (š Vilniaus). Nėra teisybė buvo ir ant kaimiečių pusės, visgi teismas išrado juos kaltais.

— Maskoliški Vilniaus laikraščiai tolydžio garsina apie gausias aukas, kurios plusta iš Lietuvos gyventojų kišenių karės reikalams. Turbut nereikia pridėti, kad jie giria lietuvius už „patrijotizmą“ ir nuolankumą carui. Nevienas iš šviesiau manančių vientaučių pamislys: kas per paikystel lietuviai šelpia čarą... jų skriaudėjį!... Teip, jie duoda pinigus, bet ne kaipo auką, bet kaipo karės mokesčius, kontribuciją, kuriuos nuo jų caro tarnai prisipykę išplėšia, o paskiaus garsina, kad lietuviai aukauja. Geležinkelių, dirbuvų, kontorų, raštinyčių ir kitų valdžios ir pagaliaus privatiškų įrenginių darbininkams tiesiog atskaito išalgos nuošimčius karės fondą, nesiklausiat, ar kas nori aukaut, ar ne. Lietuvos valsčiaus raštininkai varu priverčia žmones aukauti karės reikalams iš „mirškų“, nežiurint į tą, kad ukpininkai daugelis nebegali pilnai ir tų „mirškų“ išsimokėti. Toks tai lietuvių „patrijotizmas“.

— Vilniuje yra tulas p. Brodovskis, kuris, nežiurint į tą, jog yra neturtingu žmogumi, turi surinkęs puikiausias ko-

lekcijas iš numizmatikos (senovinių pinigų), mineralogijos, archeologijos ir dailos liėkanų. Lenkiška ir liėuviška numizmatika yra beveik visa. Iš senovinių romiško-graikiškų monetų yra: Markaus Aurelijaus, Septimo-Severo, Germaniko, Nerono, Vespazijano ir kitų šalių ir gadynių. Verta kad kas juomi užsiimtu tuom p. Brodovskiū.

— Vitebsko mieste 13 balandžio siautė milžiniškas gaisras, kurs pavertė į plėnį 170 namus ir padarė gyventojams ant 500,000 r. blėdės. Čia radosi proga carui parodyti savo „mielaširdystę“, nes prisiuntė 25,000 r. padegėliams pašalpos. Abelnai šimet gaisrai užsidavė naikinti Lietuvos miestus. Teip 21 b. nudegė didesnė dalis miesto Svisločiaus.

— Vilniaus daktarai homeopatai užmanė įsteigti savo ligonbutį, kuriame būtų gydoma neturteliai pusvelčiūi; abelnai yra žinoma, kad homeopatiškas budas gydymo labai pigiai ir neretai gana pasekmingai vargšams ligoniams patarnauja. Vilniaus-gi homeopatų ambulatorija jau esti nuo 1898 m. ir nuo to laiko suteikė patarmę augščiau 11 tukst. ligonių.

— Dėl aprupinimo Dievo mylistomis liėuvių, liejančių kraują ir guldančių galvas už carą tolimoje Azijoje, tapo paskirti į ligonbučius Raudonojo Kryžiaus du liėuviū kunigu. Ir sako dar, kad caras liėuvių neužjaučia!...

— Iš Kauno praneša, jog ant Nemuno tapo atidarytas vaikščiojimas devynių garlavių, su tavorais ir keleiviais, pradedant nuo Alytos iki Jurbarko. Sutaistas teipgi projektas irklavimuisi ant upės Nerio (Vilijos) iki Liepojaus geležinkelių ruožo stoties Janavos.

— Susitvėrusi Krokuvoje liėuvių dr-stė „Ruta“ skaito iki 40 savo sąnariū. Jos mie-

ris — suvienyti liėuvjus ir visus mylėtojus etnografiškos Lietuvos; ji dailis ir auklės liėuvišką rašliavą ir kultūrą, o teipgi užsiiminės kiekgalint savitarpine pagelba.

— Iš Argentinos Andrius Vištalius prisiuntė savo veidrašį, kuris buvo reikalaujamas dėl nutraukimo visų „Aušros“ uždėtojų ant vieno didelio paveikslo. Nabagas, kaip jis baisiai suliesėjęs! Kas matė jo paveikslą knygoje „Lietuvos raštai ir raštininkai“, tas niekaip nepripažintų, kad tai tas pats. Jis dėkavoja visiems liėuviams už sušelpimus ir rūpesnį apie jį ir tikisi kad jį liėuviai iš tų išims. Męs matėme vienok ankščiau, kad tam yra daug svarbių kliučių.

— Mums rašo iš Senapilės, Suvalkų gub., jog 5 balandžio žandarai atsibaždė į kaimą Skriaudžių, pas Juozą Bakuną (Bakunevyčių), jieškodami užgintų raštų. Iškrėtė visas pakampes, bet nieko nerado. Mena, jog buvo įkištas keno liežuvis.

— Iš tų pat praneša persergėjimą, kad vienasėdyje Paukštinės yra apsigyvenęs šnipas. Jis vadinasi Biegliukas ir užima vietą girinio sargo (objezčiko). Lando pas žmones vuostydamas, ar negaus ką sužinot ir tuojaus ką išgirdęs praneša žandarams. Jis pats mažiukas, plačių pečių ir kakotos, nutukęs, apvalainio smakro, usai dideli, geltoni, 45-50 metų senumo. Tokį pamatę, sergėkites!

— Paskutinėse dviejose savaitėse tarpe Amerikos liėuvių svarstosi svarbūs dalykai. Mat laikosi dviejų Susivienijimų seimai: S.L.R.-K.A. nuo 17 gegužės ir Sus. L. A. nuo 24 iki 26; abudu seimu yra atliekamu Shenandoah'e, Pa. Liėuviai seimų paprastai labai laukia, nes tų kasmet esti apsvarstoma ir nutariama daug tai svarbesnių tai menkesnių dalykų, kaip ant vieno teip ir

ant kito. Interesuojasi jais visi — prigulį prie susivienijimų ir prašalaičiai, kadangi po atliktų seimų visi išgirsta daug ko naujo, nutarto ir atlikto ant seimų, palytinč o nevien susivienijimų reikalus, bet užgaunanč ū ir naušalini konservatyvišką liėuvių elementą. Šiuom kartu apie Seimą S. L. A. dar nieko neturime pranešti, nes dar peranksti. Nuo seimo S.L.R.-K.A. vargiai teipgi ką galėsime atsizioti, nes tų viskas atsiliektą „prie uždarytų durų“, nelyginant kaip inkvizicijos tribunolas. Mat kunigėliai turį Romos-Katalikų Susivienijimo vadžias savo rankose, nenori nieko prie savo sprendimų prileisti; neįleidžia nė svetimų reporterių. Delegatai to Suskuopų teipgi menką lošia rolę, kadangi seimo programą esti jau pirmiaus per kunigus sutaisytas, delegatai gali tik tai ant kiekvienos jo dalies pritariti „teip“ arba „ne“. Slapčiai viskas prasideda, slapčiai užsibaigia. Ant įžengos seimant kortelių buvo įspausta žodis „musiškis“; tie ženkleliai įdalyti tik tai ištikiemsiems ir juos tik turį, galės įeiti. Kas bus nutarta ir atlikta, tik paskui jie viens po kito neiškėsdami išdavinėja. Daugelis liėuvių laukia, kad šimet abu Susivienijimai užbaigs savo provą, kurioje romiškasis Susivienijimas lošia netikusią skriaudėjų rolę.

Isz Lietuvos.

Naumiestis, Suvalkų gub.

Šimet pavasaris labai gražus, nors vėlybas. Tvanų menkai, nes sniegą nuleido po truputį, kurio menkai ir buvo. Vėlykas šimet linksmas kaimiečiai turėjo, nes vėjui gerai puč ant prisimalė pyragų, tūli ir liėuviško alaus padarė, tai bent užšim! Užšim, bet daugumas ašarose skęs, kurių sunųs, brojiai ar draugai kitam kr: šte

svieto išgabenti ir priversti nekaltus pusbrolius pianti, šaudyti, ir iš jų duonos kasnį veržti. Teipgi kurie tarnavę kariumenė, ir tie tikisi, kad neužilgo bus pašaukti ant pivynės, — nelinksmi ir abejoja, ką reiks daryti, kaip pašauks. Vieni nutarė nusilenkti valdžiai nuo Dievo duotai, antri sako: ar šaip ar teip, vietoj eit ant myrio, eisim, vyt laukan iš mūsų krašto svetimtaučius, ir numesti nuo sprando jungą valdžios ir ponų. Teip, gali but ir padarys; kad tik atsirastų kad ir iš tų pačių geri agitatoriai. Svarbus laikas dabar; kaip bus ir ką laimėsime, gal kada ir pamatysime. Ne tik apie Naumiestį, bet kaip girdėt ir toliaus Lietuvoje važinėjo koks tų tyrinėtojas apie Lietuvos išėvystę į užrubežius; girdi, dėlko jie (lietuviai) teip kas metas daugiau ir daugiau bėga iš savo gimtinės ir ne į Rusiją, bet į Angliją, Ameriką ir tt. Buvo prisakyta vaikams sušaukti kaimų šaltyšius, kurių klausinėjo ir užrašinėjo išėjimo priežastis, ir skaitlių išėjusiųjų per du paskutinius metus. Ukininkai šaltyšiai įvairiai atsakė, kiti suvis nieko neatsakė; žinoma, tikras priežastis išėjimo labai menkai kas mokėjo nurodyti.

Dabar laike karės eina daug visokių paskalų apie butus ir nebutus daigtus: mat kas tų paleido paskalą, kad koks tų buk tai Japonų apicieras vaikštinejas po Lietuvą ir dalinėjas visokias brošiurkas, kurios buk tai gundinančios kilti prieš valdžią. Potam policijai tapo paliepta šnipinėti, ar kas nematė, ar negirdėjo to apciero. Bet nieko nesušnipinėjo.

Eina paskalas, kad jau tų kur panemuniais kyla žmonės ir turį ginklus, tik laukią pagabaus laiko. Kas jas tas paskalas paleidžia ir kiek jos teisingos daug galim abejoti, bet iš dalies galima ir patikėti; kas toliaus bus, pamatysime.

Skaitikas.

Iš Betygalos, Kauno gub.

Paliepių kaime valdžia įtaisė maskolinimo urvą, kurį mokykla vadina. Tarpininkas per kelis metus vis kaulijo, bet ukininkai nepasidavė. Pradžėjusį rudenį ukininkas Čiapas nuėjo pas valsčiaus raštininką ir pasiulė savo grincią dėl mokyklos, duodamas 10 rublių raštininkui, kuriam to ir reikėjo. Išgirdęs apie tai Juozas Barauckis atleido randą dar pigiau ir paskyrė dėl raštininko ir tarpininko 85 rublius; Čiapą pašalino. — Pora judošių pardavė savo artymus maskoliams. X.

Isz Szkotijos.

Neseniai pasitaikė nuvažiuoti man su reikalais į Glazgovą. Einu gatve: štai ateina priešais trys keleiviai — vyriškiai ir moteriškė nešina kudikėlį; jie turėjo didelius našulius. Žiuriu-gi mano tautiečiai! Aš klausiu:

— Ar iš Lietuvos?

— Teip, ponuli, iš Lietuvos, — atsakė drebėdami.

— O pas ką važiuojat? — parodykit adresą.

— Neturim adreso...

— Kaip gi jūs važiuojat be adreso?

— Nebuvo, ponuli, laiko paprašyt adreso... giminių Anglijoje neturim, nė pažįstamų... Mat mes nešdavom per rubežių tavorus iš Prusų. Syki benešant, pundas pasileidė ir išbyrėjo visokios knygos ir popieros... mes nemokyti, nė žinom kas tų buvo per popieros... Mums pasisekė pabėgti nuo sargų, bet paskiaus užgirdom, kad mus ieško žemskiai ir, viską pametę, išvažiavom užrubežiaus...

Moteriškė atsiliepė verkdamas:

— Jau trys dienos vaikščiojam ir negaunam kur prisi-glaust; jau ir valgyt norėtusi...

— O gi pinigų jūs ar turit?

— Ne, ponuli, neturim...

— Jūs manęs ponuliu nevadinkit — aš tariau, — aš toks pat esu jūsų brolis, kaip ir jūs, lietuvis, kurs kovodamas už savo tėvynę čia vargstu...

— Kokią tėvynę? — bailiai vienas keleivis pratarė.

— Už tą tėvynę, kur yra mano broliai, sesers, kur tėvų tėvai guli kapuose, tokie pat lietuviai, kaip jūs ir aš, ir noriu pasilikti lietuviu, tokiu kaip jie iki ateis myris. Jūs teipgi esate lietuviais ir mylėkitės viens-kita... Na, eime: gausime čia kur-nors pavalgę.

Pavalgę ir atsigėrę, vientau čiai keleiviai man siekė rankas bučiuoti!.. Nedaug teturėjau su savim pinigų ir pats buvau mas keleiviu nedaug galėjau jiems ką suteikti. Siek-tiek kiekvienam sutekęs, sakau: Eime, gal sutiksime kurį-nors iš č abuvių lietuvių. Kaip gi! Vieną sutikom, bet... tas pamatęs ištolo „grinorius“ perėjo į kitą pusę gatvės ir pasijuokdamas parodė su pištu anglams į keleivius, kurie paikėni teip gi pasijuokė; tačiau kelintas jų išmintingesnių, matydami apsišarvojusią moteriškę, priėję padavė po kelis penus...

S išpaudė man širdį toks mūsų brolių-lietuvių viešlumas ir sąjausmas pavargusiems savo broliams. Prisiminė žodžiai dainiaus:

Juodkaunieį užgyvenęs,

Savo kalbos neužuoda.

Tai tokia su mūsų broliais, kurie išmokę šaip-ne-teip šve beldžiuoti angliškai, apšvilkę juodu žiponu, užmiršta savo tėvynę ir nuduoda didelius ponus.

Ponų Priešas.

Laiszkai isz Argentinos.

Rašo A. Vištalius.

Buenos Aires, 15.d. Rugp., 1903m.

(Tęsa.)

Šrnius mums pasirodė geru lietuviu — nors kitos tikybos; — mes nekibinom nė vienos

tikybos, nėra tikyba, neturi nieko bendro su giminyta, tą pačią tikyba gali išpažinti daugybė giminių; teipat iš kelių giminių gali susitvert viena patvaldytė, monarkija ar respublika. Tame daugiausia turi svarbos liezuvis arba kalba negu tikyba. Neretai vienok susilieja, susivienija ir kelių įvairių kalbų giminės į vieną giminišką draugystę, dėl apsigynimo nuo kitų; bet tai atsitinka tiktai tarpe apšvietesnių giminių, su įvairiais liezuviais kalbančių, kurios ne užvydi viena-kitai ir nedraudžia naudotis prigimta šnekta, kaip a. p. Šyiesorija arba Šveicarija, susivienijus į vieną respubliką iš keturių ar penkių įvairių liezuvių, jau šimtmečius pati savim rėdosi, su išrinktais visų valstijų višinin-kais — nežiurėdama ant skirtumo išpažinimo tikybų. Kur su prievarta giminių kalbas naikina, o savąsias užmėtineja, tokias valdžias svietas vadina despotškomis, kurios yra užsidavę viską svetimą, mokslšką ir šviesų naikint, o tamsybę platint. Jų mokslai yra vieni melai ir apgaulinėjimai žmonių, kuriuos už gyvulius laiko... Gimines gi, kurios pameta savo senesnes ir ištobulintas kalbas, svietas ir patys despotai vadina — laukinėmis, dykomis (dykunais), kvailomis ir išgamomis žmonių. Ar galim mes norėt, kad visa žmonija badytų mums akis, sakydama: tu išgama! buvai sąnariu garbingos šeimynos arba giminės, dabar pastojai vergu... tamsybės!.. ar galim mes tau tikėt, kad tu neišizadėsi ir mūsų giminytės, kaip išizadėjai savosios — savo prigimtos kalbos ir savo kraujo?!.. Mums paniekin-tų tada ir atstumtų, teip kaip daro visos giminės su išdavėjais, ziegdžiais, išgamomis — šnipais, sakydami: mes mėgstam ir priimam išdavimus, — bet išdavikų, šnipų nekenčiam!

Pakart tą galviją! (čia prime- nu, kaip 1863 m. atsitiko su Joseliu, židuku, vakmistru rai- telių Suzino abazo, kurs pas- tojo šnipu ir daug padarė ne laimingų, kaip išdavikas, o kurį galiausiai Bakalanovas liepė pakart, nors pirma jo patarnavimu naudojosi...).

(Toliaus bus).

Isz Peterburgo.

Čia visi užimti karės su Ja- ponija bėgiu. Vieni nori pa- sisekimo Maskoliams, kiti gi Japonams, treči vieną dieną kalba viensip — kitą kiteip, dar kiti — abelnai prijaustu Japonams, kad ne but teip la- bai gaila tų savo brolių-lietu- vių, kurie priverti guldyti savo galvas už pravoslavų tikyba, tėvynę ir carą ir kuriuos Japo- nai dabar teip bepagailos mu- ša. Yra begalybė ir kitokių nuomonių. Savitarpinės pa- gelbos dr- jos vakaro pabaigoj (7—II) muzika (turbut ne be įkvėpimo) užtraukė maldą už carą: daugelis pasiskubėjo iš- eiti. Gavėnioj tapo papleisti hektografuoti atsišaukimai „Draugams“, kuriuose išgvil- deno, kaip reikia veizdėti lie- tuviamis į šią karę ir nupeikė draugiją už leidimą laike savo vakaruškos viešai melstis už carą ir pasisekimą jam leng- viaus nuveikti savo priešus — žinoma, ir tuos lietuvius, kurie dar vis „savo varo“, o nepar- siduoda su dušia ir kunu carui ir jo bernams. Trečioj balan- dzio ta draug. ir vėl daleido muzikai užtraukti „Buožę“, bet jau čia ne teip ramiai da- lykas pasibaigė: davėsi girdėti švilpimai ir „kačių muzika“ — žinoma, idant greičiaus užbaig- ti incidentą, turėjo muzikos maldai nukirsti vuodegą. Šis dalykas dar daugiau sujudino lietuvius, negu atsišaukimai „Draugams“. Bet vėl kiek- viens saviškai tą „ermiderį“ aiškina. Atsiranda ir tokių, kurie pradeda leisti paskalas, jog jau ir Peterburge atsirado

„bedievių“, nes keno, girdi, daugiau gal but toks darbas, kaip ne bedievių. Mat jie vargšai dar vis ne žino, kas do per vieni tie bedieviai ir kiek- vieną žmogų mylintį savo tė- vynę, geidžiantį laisvės, nepri- silaikantį senovės burtų, kiteip nemoka pavadinti, kaip bedie- viu arba parmazonu. Caras užgynė mums spausti knygas, nori mus sumaskolinti, nori išvaryti iš Lietuvos į Maskoli- ją ir jeigu katras už tų jo no- rų pasisekimą nenori melstis, tai bedievis!...

Bet ir ištikro jau pradeda atsirasti „bedieviai“. Štai, neperseniai vienoj vietoj susi- rinko 7 vyrukai ir sutvėrė draugystę p. v. „Kelmas“. Ta draugystė, jau, žinoma, pada- ryta ne dėl dušios išganymo. Juk visi žinome, kol gyvenome savo brangioj tėvynėj Lietu- voj, tai labai retai galėjome išgirsti žodį „velnias“, dau- giausiai velnią vadina „kel- mu“, kad „nesugriešyt“ ir kad ne reiktų paskui be reikalo burną aušyt — spaviedotis. Tai matote, jog atsirado žmonės, kurie sutvėrė net „Kelma“. O tam „Kelmui“ vertėtų dar tu- rėti ir atžalas. Ką gi tas „Kel- mas“ veiks tarp žmonių? Tie vyrai pastatė savo tikslu: pirk- ti, rinkti, rašyti visokius lietu- viškus raštus ir juos spausdinti išplatinimui tarp lietuvių. Ant mėnesio moka tik po 25 kap.; kiekvienas apsiėmė pristatyti į izdą dar nuo 5 sąnarių mokes- čius, kiekvienas turi savo pse- udonimą, vienu žodžiu — ne lapė ne turi loti. Supranta- mas dalykas, jog kiekvienam mieste, kiekvienoj parapijoj turi buti nors po vieną to „Kelmo“ atžalą.

Ot! čia, tai jau ištikro be- dieviai! Kaip-gi jie išlriso eiti prieš valdžios ir caro norus! Juk carą pats Dievas „patepė“ ir paskyrė valdyti žmones: ca- ro norai, tai Dievo valia! Die- vas žinojo, jog vienam carui sunku bus suvaldyti šitokias

gaujas avinų, už tai jis davė carui tarnus ir pagelbininkus: policiją, popus, kunigus ir durtuvus su šaudyklėmis! Ca- ras pildo Dievo valią, nes be Dievo žinios, nė plaukas nuo galyvos nenukrinta... Caras nori sumušti Japoniją, tai, Die- ve, jam padėk! reik pasimels- ti, reik užtraukti „Buožę“, o paskui „urai“! Nekurie gi eina prieš carą ir Klingenbergio norą: neduoti griauti savo bažnyčių, platina carą uždraus- tas knygas; tokiems kunigas stoja į kelią, apšaukia išgama, arba parsidaveliu; taigi mat kad tokie yra bedieviai!...

Jeigu toks „Kelmas“ butų susitvėręs ne kur kitur, bet pačiam Peterbuge, tai čionyk- ščiai lietuviai, apie jį išgirdę, be abejonės butų tuoj pranešę jau jeigu ne policijai, tai bent „dvesiniams tėvialiems“.

Girdėti, jog naujai susitvė- rusi „mažturčių draugystė“, nori iškelti šimet kokią tai ge- gužinę, jau ir aukas renka ant mišių ir pamokslo. Kas žin ar šimet jie ką gero įstengs pa- daryti, nes kaip matoma į tą dr. priguli daugiausiai žiopliai ir užaušeliai. Nupirkti mišias, gal ir nupirks, per pamokslą- gi, kaip kunigas norės, teip juos bars, o ar mokės per savo gegužinę pritraukti į draugys- tą daugiau sąnarių — tai, kaip Dievas duos ir dribtels!

Dievogala.

Politiszkos žinios.

KARE MASKOLIJOS SU JAPONIJA

Šiuomkart japoniečius pati- ko didžia nelaimė. Sakome di- dzia, nes jie nuo pradžios ka- rės dar tiek nebuvo prakišę, kaip užpraėjusiam nedėldie- nyj (15 gegužės). Besirengiant japoniškai laivynei atakuoti Portą Arthuro, užėjo kariškas laivas Hatsuse ant maskoliškų minų ir tapė suplėšytas. Pri- gėrė 440 žmonių. Tas atsitiko tik dešimties mazgų atstume nuo pietrytinio krašto prie-

plaukos. Vėliaus vidurdienyje, iš priezasties tiršto ant upės ruko įsibruožė jų pačių kreis- seris į kitą neteip stiprą kreis- serį Yoshiuo, kurs pradaužtas umai nuėjo ant dugno; 210 kareivių ant jo buvusių nuėjo galan draug. Išviso prigerusių japoniečių apskaito korespon- dentai apie 650.

Matyt, kad japoniečiai ap- svaiginti pirmykščiomis perga- lėmis užmiršo ir apie atsargu- mą.

Matydami, kas patiko japo- niečių laivynę, maskoliai iš- siuntė ant vandens 16 savo torpėdinių laivukų atakuoti priešą, kuriuos vienok japonie- čiai išvaikė.

Velesnios žinios garsina, buk maskoliams pasisekė atstumi japoniečius nuo jų užimtos pir- miaus pozicijos apie Fengnew- chwang. Kiek tame yra tiesos, ateitis parodys.

Dalis darbu.

¶ CLEVELAND, O. Iškilus nesutikimas dėl algos, 250 duonkepių pametė darbą

¶ LANESVILLE, O. Sustrai- kavo 6 Nr. kasyklės 2500 ang- lekasių; mat kompanijos ap- skelbė numazinimą mokėties, ko darbininkai priimti nesuti- ko, o paskirta sutaikinimui ko- misija teip-gi neįstengė nesuti- kimo prašalinti.

¶ CLEVELAND, O. Tebeduuo- ja Didžiųjų Ezerų laivininkų straikas, kurie reikalauja pa- kelimo algos. Sustabdyta ta- pė visi vandeniniai susinešimai ir sulaikyta pakraščiais ezerų pirklystė.

¶ ROCHESTER, N.Y. Iš prie- zasties straiko Eries ir Ontario ezerų laivininkų, visi vietiniai malunai pristigo darbo. Me- nama juos ant laiko uždaryti, iki kol užsibaigus straikui vėl bus galima gabenti kviečiai per minėtus ežerus.

¶ WASHINGTON. Preziden- tas Rooseveltas parodė unijis- tams, koks jis yra geras. Mat

dėl tų nesulygymų mokesčių, čia sustraikavo muzikantai, prigulinti prie unijos, kurių vieton antrepeneriai teatrų nusamdė muzikantus iš marinyčios beno. Unijistai apsiskundė prezidentui ir šis uždraudė eiti marininkams į vietą straičkerių.

DETROIT, MICH. Vyriausias sekretorius draugijos „International Longshoreman Marine and Transport Workers“ apskaitė, kiek darbininkų pritrūko darbo per dabartinį ežerų navigacijos straiką. Sulyg jo neteko darbo: 3,500 kapitonų ir kėravytojų, 3,500 mašinistų, 6,000 pečkurių, tepėjų ir darbininkų prie vandens, 8,000 katilių, sargų, marininkų ir mšikų, 1,500 virėjų; įvairių kėtų laivo prižiūrėtojų ir darbininkų apie 84,000. Viso darbojtraukta bedarbėn 106,500 žmonių.

SCRANTON, PA. Čia suorganizavo draugystę po vada vietinės The Scranton Central Labor Union, kuri užslavė sau mierį kovoti su nepilnamečių vaikų darbu. Nors abelnai tiesos užgina vaikams jaunesniems per 14 metų eiti į fabrikus, bet įvairi išnaudočiai žmogiškų spėkų to visai nepaiso ir daugelyje vietų apie visą Vyomingo klonį į darbuvietais yra priimami vaikai nuo 8-9 metų!

Isz Amerikos.

Pražuves milijonierius. Big Stone Gap, Va., kalnyuose 8 gegužės tapo atrastas pernai prazuvusio Philadelphia milijonieriaus, E. L. Wentz, lavonas; jį surado vietiniai medinčiai. Velionis buvo žuves nuo kulkos. Kas jį užmušė, nežinia. Vienis sako, kad jis pats sau nusižudęs, kad tėvai neleido imti tulos merginos už pačią, kiti sakė, kad užmušė vietiniai medinčiai, kuriuos Wentzas huozmiai persekioda.

vo už kirtimus jo miškų, dar kiti mena, jog jis krito auka anglės kasyklų kompanijos sądraugų, prie kurios prigulėjo ir užmuštasis ir kurioje turėjo daug sau neprietelių. Matyt vienok kad buvo nedoras vyras, jei tiek ant jo galando dantį.

Skolina pinigus.

New Yorko nekurie bankai atidengė Japonijai \$25,000,000 paskolos, kurią reikalui esant sako tris sykius gali atkartoti iki tokios sumos. Philadelphia pinigučiai ir gi ketina skolinti Japonijai, jei tik ši reikalaus. Amerikos piniguočiai suvuodžia, kaip mškiniai žvėris maitą, savo laimikį. Jie gerai žino, kad jeigu Japonija Maskoliją nugalės, jie galės atsiimti savo įskolas su keletriopoms palukanoms; beto dar didesnė dalis Japonijos rinkų klius į jų rankas dėl išbuvimo savo tavorų.

Susivaziavimas publicistų.

St. Louis, Mo., pribuvo šioms dienoms ant tarptautiško laikraštinių kongreso reprezentantai iš Švedijos, Prancuzijos, Turkijos ir Portugalijos.

Pakore juodveidį.

Augusta, Ga., buris apsimaškavusių gyventojų įilaužė kalėjimą, ir išvilkę iš tų idėtą juodveidį, pakorė jį. Kalinys buvo skundžiamas už užpuolimą ant tulos merginos, kuriai vienok blogo nieko nepadarė.

Lšvare anarkistą.

Washingtono augščiausias sudas pripažino, kad John'as Turner'is, sulaikytas pernai rudenyje New Yorko priplaukoje angliškas anarkistas, turi buti pagražintas atgalios į Angliją, podraug užginant jam kitą syk bandyti įsbriauti į Suv. Valstijas.

Prarijo deimantą.

Galveston, Tex., tulas vaikas pavogė brangų ziedą ir umai sugautas, neturedamas

kur jo padėti, prarijo. Nuvedus kalėjimą tapo išegzaminuotas per X—spindulių mašiną, kuri parodė kur brangakmenis stovi. Savininkas to žiedo pareikalavo, kad darytų vaigiui operaciją, kurią padarius ir ziedą išėmus, jis apmokėjo operacijos kaštus ir kaltininkas tapo paleistas.

Zygmantas Sierakauskis.

(Bijografiškas piešinolis).

(Užbaiga.)

1859 m. pabaigė jisai akademią; tapo paskirtas į generalų štabą; buvo valdzios giriamas ir godojamas, kaip tikriausias ir ištikimiausias caro tarnas. 1860 m. Sierakauskis pati valdzia išrinko į Maskolijos atstovus ant visuotino statistiško kongreso Londone. Jam pasibaigus pagrižo į Orenburgą ir pradėjo rupintis, kad būtų panaikinta rykštės armijoje. Zygmantas daug apie šitą užmanymą darbavosi; ant galo 1863 m., ačiu Sierakauskiui, caras panaikino rykštes.

Rupindamasis apie palengvinimą karevių buvio, Sierakauskis lygiai rupinos apie tėvynės labą. Lietuva ir Lenkija tuomet visur judėjo. Viltis geresnės gadynės nuo liberališkų caro pažvalgų išnyko. Aleksandras atsilankęs į Varšavą, apreiškė, kad jisai jokių naujų reformų negalys įvesti, nes duotosios jo tėvo, Nikolajaus, esą kuogeriausios ir užtektinos. Sugrižusieji iš Siberijos nesnaudė: jie kėlė liaudį iš miego ir ragino prie kovos.

1860 m. prasideda jau manifestacijos Varšavoj; susitvėrė komitetas, kuris nekuri laiką valdė krašą. Pradėjo skubinais rengtis prie maištų; darbas buvo sunkus ir didelis. Sierakauskis turėdamas didelę įtekmę pradėjo energiškai agituoti tarp lenkų apicierių, zadindamas juos prie sukilimo. Beto, Sierakauskis jieškojo simpatijos maskolių visuome-

nėj, kuri maištų laike padėtų sukilusiems. Vadino jisai maskoliškus socialistus, drauge vienytis, kad vienomis spēkomis sugriauti neaprubežiuotą carų valdžią. Ilgainiui revoliucijinė maskolių partija: „Žemė ir Laisvė“ apreiškė savo programe, kad jie eina ranka rankon su maištininkais.

1861 m. grįždamas iš Londono Sierakauskis apsisistojė Vilniuje. Čionai susipažino su Dalevskiais, kurie už pirmuosius lenkmečius buvo išstremti į Siberiją, ir iš kur neseniai pokarališko manifesto buvo pagrižę. Budamas Vilniuje įsimylėjo į Apoloniją Dalevskietę, su kuria ir apsivedė. Tuometarpu visa Lenkija ir Lietuva rengė prie maištų; reikėjo tiktai pradžios. Sierakauskis ir kiti atkalbinejo, sakydami, kad dar reikia palaukti porą metų, pakol susistiprės liaudis ir galutinai prisirengs į kovą. Po to Sierakauskis iškeliavo dėl karės dalykų į Paryžių. Centrališkas tautos komitetas, budamas tuomet Paryžiuje, apsiėmė gabenti ginklus. Prancuzų policija susnėpinėjus apie to komiteto sąnarius, esančius užsienyje, atėmė nuo jų visas popieras, norėdamas juos išduoti. Sierakauskis atsizinojęs apie tai, skubinais grįžo į Varšavą, kad persergėti komitetą. Netrukus po Sierakauskių pagrižimo, Varšavoj susivaziavo lenkmečių vadovai kad apsvarstyti ir galutinai nutarti, kuomet pradėti maištą. Sierakauskis ir dauguma kitų atvykusių, nutarė dar truputį palaukti, kol galutinai bus prirengti ginklai ir kovos plianai. Sierakauskių plianas buvo toksai: visų pirmiaus reikia iškovoti nors nedidelę vietą, ant kurios būtų galima pastatyti reguliarišką armiją, kuri būtų gatavai prirengta į kovą. Toliaus, jisai Lenkiją ir Lietuvą padalino į penkis dalis; paskirstė kiekvienai, kas turi buti jos vadovais. Lietu-

vos vadovu buti apsiėmė pat-sai Sierakauskis. — Štai 1863m. prasidėjo maištai; liaudis be jokių ginklų veržėsi į maištus, — Lietuva ir Žemaitija buvo iki gilumos sujungtos.

Žemaičiai pirmose dienose kovo mėnesio griebėsi už gink-lų; tarp jų vadovų atsizymėjo labiausiai kun. Mackevyčia. Sierakauskis gerai išmanyda-mas kariškus dalykus ir žino-damas maskolių spēkas, pave-lijo Lietuvos kunigaikščiui, V., kad skubinau išrašytų iš užsie-nio ginklus. Šaudyklės jau buvo seniaus užsakytos Angli-joj, iš viso apie 2000; netrukus jas atgabeno į pajurį Suomijos (Finlandijos). 1863 m. 15 ko-vo mėn. Sierakauskis galutinai palieka Petrapilę ir keliuana į Vilnių, kur karštai jo laukė. Vilniui Sierakauski išrinko Lietuvos ir Žemaitijos vadovus. Praslinkus kelioms dienoms, nukeliavo į Kauną, o iš tų į Šatus, kur pradėjo vadystę — organizavo norinčius dalyvau-ti maištuose. Vadovais Lietu-voje buvo paskirti: kun. Mac-kevyčius, kuris atsizymėjo sa-vo ištverimu kovoje, Boleslo-vas Kolyška ir Domininkas Malėckis; raitųjų vadovu buvo Labanauskis. Pirm negu pris-tatė šaudyklės, Sierakauskis energiškai pradėjo rengti lie-tuvius į kovą. Zygmantas tu-rėjo didelę įtakę ant lietuvių ir, kaip vanduo, liaudis plaukė į jo eiles iš visų kaimų. Susau-kęs lietuvius mokino juos, skaitė manifestą neprigulmys-tės; aiškino jų sunkų padėji-mą, ragino į kovą. Kaimiečiai girdėdami apie jų palengvini-mą, metė viską ir traukė į ei-les Zygmanto. Lietuviams ne-sunkū buvo mokytis muštro, nes išguldinėjo prigimtoje kal-boje. Jų mokintojumi buvo Vivulskis, kuris laike susirin-kimū kalbėjo: „Per dvi savaiti turėjau du tukstančių lietu-vių-kareivių, o po dviejų mė-nesių butų dešimts tukstan-čių!“

Prie ginklų vis negalėjo pri-eiti. Maskolių valdžia sužino-jusi apie jų užpirkimą, kuo-greičiausiai pasistengė kliudy-ti jų pergabenimą. Maskolių kariumenė, ginkluota artinos. *Pirmasis mušis lietuvių su maskoliais 18 kalandžio buvo apie Raguvėlę (Vilkmergės pav., Kauno gub.)*, kur Siera-kauskis nugalėjo maskolius; antrasis mušis su maskoliais — apie Karsakiškiu.; teipogi musiškiems pavyko laimėti.

Sierakauskis traukė į Kuršą, tikėdamas patraukti latvius į kovą, teipgi budamas aičiaus jurės norėjo gauti ginklus. Zygmantas turėjo po rankų 9 batalijonus — iš viso 2,700 vy-rų. Tą visą kariumenę padali-no į tris dalis: patšai vedė vi-durį, kun. Mackevyčius dešini sparną ir Kolyška kairįjį. Apie Medeikius, netoli Biržių mies-telio, jie susitiko su maskoliais. Generolas Gaueckis, vadovas maskolių armijos, turėjo po savim 3,000 kareivių. Toj vie-toj Sierakauski ir Kolyšką ap-siautė maskoliai iš vių pusių; prasidėjo kravinas mušis, ku-ris tęsėsi pusantros valandos. Nežiurint į tą, kad priešų spēkos buvo daug stipresnės, bet ačiu Sierakauskio vikrumui musiškiai gavo viršų. Ant ry-tojaus maskoliai dar padidino savo spēkas ir vel prasidėjo mušis, kuris daug smarkesnis buvo negu pirmasis. Abi pusiturėjosi stiprai; o kunigas Mac-kevyčius vis dar nepribuvo. Tęsėsi kelias valandas; daugybė žuvo, bet musiškiai vis dar turėjos. Štai pirmoj valandoj Sierakauskis tapo smarkiai su-žeistas, ir kova turėjo baigtis. Po to musiškiai liko skaudžiai nubausti. Didžiausius vadovus: Sierakauski, Kolyšką ir k., už-klupę kokioj tų gritelėj, u-ėmė ir nugabeno Vilniun.

Caras Aleksandra II drebe-damas iš baimės, jog toki mai-štininkai daug blėdies gali at-nešti, atidavė juos į karkas Muravjovo-koriko, Vilniaus

gubernatoriaus. Prasidėjo Lie-tuvoje sunkūs laikai; daugybė lietuvių tapo pakarta ir sušau-dyta.

Tarp tų aukų pirmąją vietą užėmė Zygmantas Sierakaus-kis. Muravjovas kankino Sie-rakauski iki paskutinėi valau-dai, norėdamas nuo jo ką nors sužinoti, bet veitui, nes Zyg-mantas gatavas buvo kentėti vienas, negu draugus išduoti. Muravjovas galando ant jo dantis; ir norėdamas greičiaus su juom užbaigti, atidavė Sie-rakauski kariškam sudui, ku-ris 22 birželio 1863 m. nuteisė ant myrio. 27 dienų to mėne-sio pusgyvi sergantį nugabeno ant Lukiškių plečiaus ir bude-liai pakorė musų geriausią va-dovą, Zygmantą Sierakauski.

Praslinko 41 metai nuo to laiko. Tuomet kovojo bajorai, kunigai, apicierai... Nepavy-ko tie maištai. Per 40 metų virto viskas kiteip. Bajorai, kunigai susitaikė su caru-bu-deliu, bet ant jų vietos išdygo nauji kareiviai — tai darbi-ninkai proletarijai, kurie ap-šviesti socializmo mokslu, nu-griauš netik caro jungą, kurio nenūvertė bajorai su kunigais, bet ir jų pačių jungą.

Našlaitė.

Isz lietuviszku dirvu Amerikoje Baltimore, Md.

Musų jaunumenė teipgi atšventė ge-gužinę šventę (1 mojaus), tik jau, suprantama, savotiškai. Keliolika vaikinių susimetė po \$1.00, ar daugiau, nusigabe-no girion vežimus degtinės, vyno, alaus, merginas ir ištaisė tokį pikniką, kad net dangui buvo karšta. Kaip paprastai, tokios linksmybės, prie gėrimų, nešauiniai užsibaigia, teippat negražiai jas užbaigė ir musų vaikinai: susivaidiję už mer-ginas, jau buvo pastvėrę į ran-kas ir revolverius. Net ir ant rytojaus dar vis tebesivaidijo, kur tik susitikę. — Vyrukai! Blogai bus, jei nemesime gir-tiokliauti!...

Buvo čia ir yra susitvėrusi teatrališka dr-stė, bet, ant ne-laimės, kazi-kodėl visai jau jos nesigirdėti. — Kur dingo „Mindaugis“, kur „Keistutis“, kurie perstatymai teip sujudi-no pačius darbininkus ir Bal-timorės lietuvius? Broliai! Gana miegoti ir užsiimti nie-kais!... Laikas pradėti tar-nauti tėvynei, didinti T. M. D. ir gaivinti teatrališką dr-stę. Tėvai, kurie auginate vaikus, jūs matote, kaip jaunumenė krypsta iš kelio doros. Ar tai ne jusų kaltė? Ar tai ne jusų priderystė yra versti vaikus prie gero, prirašant prie T. M. D., išrašant gerą laikraštį ir auginant tikroje apšvietimo dvasėje, vietoje girtuoklystės ir muštynių?...

Tėvynės Mylėtojas.

Pottsville, Pa. *Atsišau-kimas iš kalėjimo.* Męs, Potts-villes kalėjime esanti lietuviai, išreiškiam savo širdingą dė-kingumą musų broliams tau-tiečiams, sušelpusiems auko-mis raudingų knygu, kurios yra musų vienintelė ramybė. Perskaite daugelį moksliskų straipsnių, męs jaučiam, jog mokslo grudeliai užsiliks mu-sų mintyje ant visados. Yra dar ir tokių, kurie menkai ką tenumano, bet už tai kiti, dau-giaus žinanti, išlukštena jiems ir išaiškina viską, ką patys žino ir skaitymas gerų raštų visiems neša gausų vaisių apšvietos. Gauname tuomtarpu 3 laikraš-čius, kuriuose matome gerus užmanymus ir triusą musų vientaučių, gyvenančių ant liuosos valios, beskaitant tan-kiai nusirita stambi ašara ant veido iš širdingo džiaugsmo, kad musų broliai teip darbuo-jasi. — Ačiu p. J. Šlekaičiui už paaukavimą tokios svarbios knygos, kaip „Spėka ir Mede-ga“. Labai noriai skaitome ir pavertėme kalėjimą beveik į vietą, kur ištiesų galima pasi-mokinti, kaip toliau gyventi. Musų dvasiški vadovai, matyt,

auvis neatjauč a mūsų pakliū
vačių nelaimėn, nekurių sėdin-
čių dar nuo paskutinio straiko;
nes neatsiuntė dar jokios moks-
liškos knygutės, o kurių mes
labai trokštame. — Mielie bro-
liai! Platinkite tarp žmonių
apšvietimą, tada žymiai susi-
mažis skaičius patenkančių į
kalėjimus!... Dar sykį ačiu-
ž knygutės ir liektame su di-
dzia pagodone. *Kalinis.*

Waterbury, Conn. Ne
sis-nė tas! Maštai, nesutiki-
mai ir gana. Ir tu man buk
tokiais žmonėms, nieko nebijo
— nė kunigo, nė jo gazdinimo,
nė „cenzuros“, nė šventinimo,
na, sakau, nieko, o nieko. Tai
žmonės! oi oi oi! Va, Water-
burio lietuviai matydami, kad
zokoninkas Saurusaitis visai
parapijonų nesiklausęs pradėjo
bažnyčią seną griauti ir buk
pradėjęs muryti naują, net už
35 tūkstančius, pradėjo šiaus-
tis. Gegužės 10 buvo susirin-
kimas, Concordia svetainėje,
kur susirinko gana didelis
skaitlius lietuvių „parapijo-
nų“. Susirinkimą šaukė vie-
nas iš paties Saurusaitis „tru-
stees'ų“, p. Dambravyčius su
keliais senesniais parapijonais.
Ant susirinkimo p. D. aiškiai
parodė, kad jis sučiuopė be-
vagiant parapijos pinigus ant-
raji trustees'ą R. Skaitlynės
parodė, kad R. pasisavino
\$110,00 už kviteles surinktų
piuigų. Prispirtas neva ati-
davė 80 dol., bet likusieji dar
neatiduoti. Saurusaitis labai
užstoja vagilių „trustees'ą“,
kada gi tas tankiai kunigeli
prašo į kumus. Ir kaip gi ant
„kumo“ gali ką sakyti? Juk
kunigas žino, kad žmonelės
pinigų ant „Dievo garbės“
suneš užtektinai. Apsivogęs
„trustees“ yra višinininku „A-
paštalytės Saldžiausios Šir-
dies Dr., kurios sąnariai ir pats
višinininkas kas mėnuo šėyrai
spaviedojasi“. Ką pasakys
S. R. K. A., kad jų sąnarys ir
Waterburio Rymiškės kuopos

višinininkas glemžia pinigėlius
nuo „Dievo stalo“?

Saurusaitis labai norėjo šią
dalyką užslėpti, bet antrojo
„trustees'o“ buta žmogaus tei-
sybę mylinčio, todėl nesidavė
savę „apmulinti“, ir visą
biaurybę išvertė ant višaus.

Ant buvusio susirinkimo
nieko ypatingo nepadaryta,
tik pagal daugumo norą satar-
ta „uždaryt mašneles“, o „ku-
nigėlis“ susiminkštis. Žiūrė-
sim, kaip eisis statymas naujos
bažnyčios prie „užkorkuotų
mašėnų“.

Ant susirinkimo buvo dau-
gybė prigulmingu ir neprigul-
mingu. Prieš „mitingą“ zo-
koninkas pasakęs: kad visi,
kurie eis ant mitingo bus po
„cenzura“ tai yra iškeikti, to-
del dabar vėl pasididino skait-
lius „iškeiktųjų“. Tai ką tie
pinigai daro, varu žmones į
pragarą varo.

Tingėjimas.

Scranton, Pa. Gegužės 1
vietinė socialistų kuopa pa-
rengė prakalbas, ant kurių
kalbėtojai: 1) Pijušas Dubie-
kas, kalbedamas priminė Pran-
cuzijos revoliuciją, kaip pran-
cuzai paskyrė sau šią dieną
susirinkti Paryžiuje, apsvars-
tymui savo išliuosavimo šilies
reikalų. Toliau jis priminė
apie Belgiją, kaip darbininkai
sujudo, visi į burį susitelkę
ėjo miesto gatvėmis, nešie-
vėliavą liuosybės, apreiškėnčią
revoliuciją, šaukdami: šalin
carizmas su despotais! Lai
gyvuoja darbininkai. Kara-
lius išgirdęs tokį šauksmą, per-
sigandęs, pasitiko su ištiesto-
mis rankomis, sakydamas: Ko
reikalaujate? sakykit, o bus
jums išpildyta. 2) Pijušas Pa-
seckas, stygavojo, kad šventė
gegužinė, tai brangiausia dar-
bininkų šventė. Delto ji yra
pavasaryje ir paskirta, kad
kaip gamta atgija, žolelės pra-
deda žaliuoti, taip imdami
nuo jos poveikslą atsibustu ir
darbininkai ir nusikratytų sa-

vo slėgėjus ir alintojus. Už
dešimties metų — kalbėtojas
sakė — gegužinė šventė, taps
visuomeniška šventė, švenčia-
ma per visą pasaulį. Toliau
priminė apie karę, Maskolijos
su Japonija, ir kad ta karė
mums nenaudinga; apie soci-
jalizmą, kaip jis rupinasi ge-
rove darbininkų ir kad su jo
pagalba bus galima atgauti
Lietuvos liuosybę. 3) M. Va-
lentinavyčia, kaip žmonija ap-
vaikštineja visokias šventes,
labiausia katalikai, iš katrų nė
jokios naudos, ir kad tokiais
apvaikštinejimai darbininkai
savo buvį nepageris. Primi-
nė apie kankintinius, kad jų
daug pateko į meškino nagus
už apvaikštinejimą gegužinės
šventes. 4) Fr. Živatkauskas,
iš kur tas darbininkų vargas
parėjo, priminė apie akmeninę
gadynę, kaip žmonės tada lai-
svai gyveno; kada jau atsira-
do antra akmeninė gadyne,
pradėjo jau dailiau žmonės
akmenis apdirbti, su tuom at-
sirado ir vergai ir iš naudoto-
jai jų, valdonai; pradėjo skir-
styti į visokias luomas, pas-
kiaus atsirado ir kunigai, ka-
trie pradėjo rodyti žmonėms,
augštai kur už debesų dangų
ir galinga tų sėdinti Dievą, kat-
ras sudysens visus po myrio.
Kalbėjo apie Lietuvą, 500 me-
tų atgal, kada lietuviai priėmė
krikščionystę ir kokią naudą
jos priėmimas mums atnešė, o
teip gi apie prietarus, poterius
— sako, nors mes dienų ir nak-
tį poteriausim, iškelę akis į
dangų, katrą mums rodo dva-
siški tėvai, tas ne atneš mums
varguoliams gerovės ir nepa-
geris mūsų buvį; niekas mūsų
ne išganyt, kaip tik tai mes pa-
tįs savę galim išganyti, ir tai
tik tai per mokslą, per apšvie-
timą. — Šalin veidmainiai,
katrie mums rodote su pirštu į
dangų, o patįs šluostote mūsų
kišenes! Čia mūsų gerovė, o
ne už kokių tų debesų.

Susirinkimo raštininkas.

Waterbury, Conn. Gegu-
žės 29 d. 7:30 valandą vakarė
Politiškame klube bus pra-
kalbos, kur užkviēia vien tik
vyrus, nes draug bus ir paū-
kymas, todėl nekviēia moterų.
Geriau praleisti parukymą, o
duot progą ir moterims eit ant
prakalbų, gal butų didesnė
nauda. Kaip prakalbas teip
ir parukymą surengia laisva-
manių kuopelė. Ant prakal-
bų verta visiems vyriškiems
nuėit.

11 kuopa S. L. A. ant savo
extra laikyto susirinkimo, pa-
skyrė du delegatų, bet dar at-
siranda keletas luosnorių, kurie
pašvenčia keletą dolerių. Mat
daugumas geidžia pamatyti
didžiausį lietuvių susivaziavi-
mą — seimą, o prie progos at-
silankyti „lietuviškam sosta-
pylyj“ — Shenandoah'e.

Lietuviai, kaip jau kartą
„Vienybėje“ buvo minėta, pa-
darė draugišką didelį poveiks-
lą, kurs tik dabar tapė užbaig-
tas. Ant poveikslo yra 44
ypatos, ir visi po dolerį auka-
vo ant išleidimo knygelės, po
globa T.M.D. Taigi pareina
nemaža auka, 44 doleriai. Ge-
rai butų, kad ir kitų kolonijų
lietuviai mėgintų padaryti
draugiškus poveikslius, kas ži-
noma pasiliks ant visados ir
ateitėje panašūs poveikslai lie-
tuvių, — beabejonės įgaus sa-
vo svarbą. Kas nebrangintų
poveikslo, jei daleiskime šią-
dien mes turėtume nuo šimto
ar dviejų metų atgalios gra-
žiam poveiksle grupą lietuvių?
Butų labai svarbus poveiks-
las.

11 kuopos sąnariai, ir abel-
nai visi lietuviai yra pilni link-
smumo, nes prisitartino didžiau-
sios organizacijos seimas, nuo
ko galima laukti nemažai svar-
baus nuveikimo.

Baėnytinis.

Springfield, Ill. Visur
mūsų viengenčiai broliai jau
pradeda darbuotis, kas sau
plunksnā, kas su žodžiais dėl
labo nupuldintos tautos.

kuri kampelį tik pažvelgsi, tą pamatysi mūsų brolių lietuvių. Ir jau išgirsi tankiai kalbančius apie laikraščius, apie naujingas knygeles, apie mūsų vargelius, ypač apie prispaudimus mūsų nuo nelabų terionų. Mus miestelio jauni tautiečiai, susirinkę ant savo draugo Jono Tunilos vestuvių 1 d. gegužės, ir bekalbant apie tuos varguolius, Vincas Černiauskas užminė, kad reikia sudovanoti po kelis centus tiems mūsų varguoliams, kankintiniams. Tuoj keletas prakilnesnių tautiečių sumetė į \$2,90, kurias aukas skiriame: \$1,40 kankintiniams, \$1,50 mokslaeiviams. Renkant aukas atsirado ir prišinininkų, kurie negana ką pats nieko nedavė, bet dar ir kitus atkalbinėjo, grumodami rinkėjus savotiškai nubausti.

Vincukas.

Seimas S. L. R. K. A.

Sesija I.

Prieš atidarymą seimo delegatai susirinko į lietuvišką bažnyčią, kur buvo laikomos ant tos intencijos mišios. Atidarė seimą kun. Kudirka ant Dougherty salės. Prakalboje išreiškė užsiganėdinimą iš Susivienijimo stovio, kuris yra geresnis, negu kitados. Tą patį išreiškė Centr. kasieriui K. Radzevyčiui. Kasa nuo 1100, kuriuos turėjo po Wilkes-Barre's seimui užaugo iki \$6,595.44. Išdavė atskaitą knygius kun. Šedvydis. Iplaukimų buvo \$17,63. Išdavimų \$8,33. Pirmsėdis Sus. kun. Kudirka priėmė mandatus nuo kuopų delegatų, kurių buvo apie 80. Kun. Šedvydis padavė įnešimą, kad nepilni sąnariai negali būti delegatais. Kun. Milukas ir Varnagiris išreiškė, jog konstitucija kalba vien apie posmerstinę nepilnų sąnarių. Už tai kituose reikaluose jie turint pilną tiesą. Kun. Kudirka persergsti jog nereik daryt gėdos delegatams. Įnešimas tapo

atmestas. Toliaus ėjo rinkti mas seimo višinininkų. Paduoti ant pirmsėdžio kun. Šedvydis, Kudirka (Waterb.) atsisakė. Aprinktas pirmsėdžio kun. Staknevyčius, ant sekretoriaus: kun. Milukas ir Lapata, ant maršalkos Navickas. Kun. Kudirka persergėjo delegatus, kad nekeltų vaidų, kurie nieko gero organizacijai neatneša. Peržiūrėjimui knygų išrinkti: Pranis ir K. Motiejunas. Į komisiją ištyrimui nesusipratimų tarp Centr. sekr. ir „Žvaigždės“ redakcijos paskirti Kudirka (iš Wat.), kun. Šedvydis, kun. Matulaitis ir J. Lauraitis.

Sesija II.

Maišalka pranešė Seimui, jog įleidęs „D. Vilties“ reporterį. Keletas atsiliepė, jog nereik ir tas buvo priimta už nutarimą. Reporterui liepė išeiti. Tapo perskaityti telegramai nuo Sungailos (Philad.), kun. Saurusaičio ir Rikteraičio (Waterbuy), kn. Kaulakio (Philadel.), Klimienės (Pittston), T. Paukščio (Pittston) Samuolio (Pitts.) 36 kuopos nuo sekr. Akelio (Newark), 38 kuopos nuo kn. Čepanonio. Nutarta visas talpintis organe, išskiriant Paukščio, kuris palinkėjo, kad Katalikiškasis Susivienijimas glaustųsi po sparnu tautiškojo.

Vėliaus atėjo telegramas nuo Wilkes-Barre's ir Pittstono kuopos, ir nuo k. Kaupo. Buvo pakeltas klausimas apie posmerstinę Jievos Uršaitienės, kuri išvažiavus į Lietuvą numirė. Pavesta iširti Centrališkam komitetui. Įnešta, kad mokėti 25c. ant metų extra pašelpai sunkiai sužeistų. Įnešta, kad sekretorius būtų po kaucija, iš kurios atsako už savo klaidas, arba užlaikyti algą iki galui metų. Kadangi užlaikymas algos priešingas Sus. Valstijų konstitucijai, nuspręsta pastatyti po kaucija \$200. Nutarta, kad Centr. sekretorius garsintų organe suspenduotus ir išbrauktus sąnarius kas trys

mėnesiai. Kun. Milukas įnešė, kad ant rytojaus susirinktų į bažnyčią ant dievmaldystės už dušias brolių žuvančių Mandziurijoj. Ant to užsibaigė sesija.

Sesija III.

Prasidėjo ant 9 ryto seređoj. Pakeltas klausimas apie padidinimą posmerstinės. Didžiama 51 balsas buvo už tai, kad pakėlimas reikalingas; Karvojus užprotestavo, sakydamas, jog kunigai nori baudžią už deti ant darbininkų. Pavasaris išreiškė, jog kunigai skirtumą daro tarp delegatų. Vieni rėkė už Karvojų, kiti prieš jį, balsai susimaišė į vieną trukšmą. Kun. Milukas paaškino, jog dar mokestis nėra padidinta, pavesta komisijai, kuri Seimui duos savo nuomonę ant sekančio Seimo. Nusimainimui delegatų duota 10 minutų. Nutarta pavesti klausimą posmerstinės iširti centrališkam komitetui. Komisijos turi išreikšti savo nuomonę su pažymėjimu skaitliaus sąnarių. Pertrauka 15 minutų.

Pakeltas klausimas apie provą su S. L. A. Kun. Kudirka pranešė, jog turėjęs daug vargo su lojeriu, kuris vilkina teip, kad dusyk prašė prailgimo termino, kuriame turi duoti atsakymą ant skundo ir vos ne vos pačioj pabaigoj trečio termino suspėjo vienas be kitų komiteto sąnarių atsakyti ant klausimo. Vieni kaltino kun. Kudirką, ką neėmė kito lojerio, kiti teisingai, kad ir kiti tokie, galiop nutarta pagal kn. Miluko įnešimą išreikšti padėkavonę Seimo kn. Kudirkai už jo pasidarbavimą. Nutarta sudėti antrą \$100 į banką kaip geležinį kapitolą ant vardo Sus. prezidento, kasieriaus ir sekretoriaus. Atmestas užmanymas mokėti organizatoriams už prikalbintą naują sąnarį 25 centus. Užmanyta užvesti įstojimo mokestį nuo metų. Klausimas pakėlė trukšmą; kn. Kudirka atnešė pirmsėdžiui kir-

vuką barškinti. Nurimus tapo nutarta, kad įstojimo mokestis būtų: nuo 12 iki 20 m. 50 ct. 20 iki 30 m. \$1,00; 30 iki 40 m. \$2,00. 40—50 m. \$2,00. Iki 1 liepos pasilieka po senovei. Nutarta, kad kuopos višinininkas gali priimti naują sąnarį be mitingo. Atmestas įnešimas garsinti įsirašančiųjų metus. Petroni Joe-kaitei, paliegusiai, išmokėti pusę posmerstinės, ištyrimą pavesti centrališkam komitetui. Pavesta komisijai iširti apie mirusį sąnarį Valacčiaus Dr., Shenandoah, Luckų, kuri sekretorius kuopos Križanauckas turėjo užrašytą kaip pilnai užsimokėjusį sąnarį, o centrališkasis sekretorius Kasulaitis suspendavo. Pakeltas ir nudildintas be rašymo į protokolą klausimas apie tai, kad kunigai nedelegatai neturėtų ant Seimo balso. Perskaityta įnešimas Wilkes-Barre's kuopos apie papeikimą pseudonimiškų korespondentų, apšmeizusių jų kuopą. Lapata perskaitė straipsnį iš „Žvaigždės“ kur tullos ypatos, X. ir Z. kaltinamos už įtrigas prieš Susiv. Lapata pasisakė, jis esąs Z., o Kasulaitis esąs X. tai bent visi iš korespondencijos supranta. Paaškino teipgi, jog „Žvaigždė“ melavo apie jų kuopos mitingą, buk tą buvę apie 10 sąnarių. Tuomtarpu jų buvo per šimtą. Nuožvalga puolė ant Križanaucko, buk jis apšmeizęs; Križanauckas pasakė, kad jis yra nusiuntęs trumpuotę žinią į „Žvaigždės“ redakciją ir prašęs redakcijos parašyti korespondenciją. Įnešta Križanaucką nupeikti ir išmesti iš Susiv. Klausimas apie tyrimą kas autorius korespondencijos tapo nudildintas, o įnešimas apie nubaudimą atmestas. Ant to užsibaigė sesija.

Sesija IV.

Perskaitytas telegramas nuo kun. Kuro. Komisija pranešė, jog klaida su Luckum buvo Križanaucko. Posmerstinę nu-

tarta išmokėti, Krizanauckui atleisti kaltę. Komisija tyrinėjusi, keno kaltė už nereguliarišką „Žvaigždės“ prisiuntimą, išrado, jog biskį kalta redakcija, biskį centr. sekr., biskį pačtas, o labiausia kuopų rėdai. Kasulaitis aiškino, jog „Žvaigždės“ redakcija siuntinėjo 1800 egzempliorių, o pagal jo knygas reikėjo siųsti 1200. Milukas atsakė, jog tas yra asabiškumas. Kilus trukšmui duota atyngos 15 minutų.

Kun. Milukas pasiskundė ant „D. Vilties“ išleistojo, bukjis, budamas Susiv. sąnariu užsipuolė ant „Žvaigždės“; jis parašė, jog Žvaigždė buvo sustabdyta pačto už apšmeižimą mokyklos „Terra Mariae“, kas buk esant neteisybė. Pagal kn. Miluko paaiškinimą pačtas sustabdęs „Zv.“ dėl skundo, jog siunčiama ne prenumeratoriams. Bet paaiškinus Washingtonė, jog „Zv.“ kovoja prieš socializmą, pačto viršininkas mielas sutiko priimt ant pačto, jei tik mokės nuo prenumeratorių. Reikalavo nuo Susiv. užmokesties už 1590 siunčiamų egzempliorių. Ant ateinančių metų pareikalavo, kad būtų mokama už kiekvieną egzempliorių po 75 c., žadėdamas duot priedo kalendorių. K. Matulaitis įnešė, kad pigiau būtų išleisti organą. Nutarta „Zv.“ palikt organu ir mokėt jai kas tris mėnesiai. Priimtas įnešimas, jog nepilnas sąnaris negalbut delegatu. Kn. Varnagiris įnešė, kad delegatas būtų skiriamas nuo didesnio skaitliaus sąnarių, nes suvažiavus daugybei delegatų daug riksmo, o ner kam klausyt. Įnešta skirt nuo 20 (kiti rėkė: nuo šimto!). Nutarta siųst delegatą nuo 20 sąnarių. Kuopa turinti per 10 siunčia vieną. Atėjo telegramas su pasveikinimu nuo Tananavičiaus. Išrinktas centrališkas komitetas: prezidentas kun. V. Kudirka, vice prezid. J. Lauraitis, kasiėrius K. Radzevičius, sekretorius S. Pranis,

kasos globėjai: Pavasaris ir Lapinskas, knygius kn. Matulaitis, dvasiškas vadovas kun. Varnagiris, augščiausias sudastas pats, ką pernai: A. Daniševičius, J. Lukšs, M. Motiejunas, J. Mekišis ir J. Lapata. Sekantis seimas paskirtas Philadelphiajioj.

Susivienijimo L. A. reikalai. Stovis kasos S.L.A.

Įneiga S.L.A. nuo 8 Nr. „Atskaitos“ iki 18 gegužės, įstojimo ir bertaininės	\$2,313,00
Tautišku	\$63,85
Už ženklėlius	\$54,00
Visos įneigos	\$2,430,85
Garsinta „Atskaitoj“	\$12,070,00
Dayton, O., šv. P. dr. tautos reik. 5 30	
Viso	\$14,506,75
Išėiga	\$3,816,80
Tiek atlieka turto	\$10,698,86
T. Pauksztis, Kasiėrius S. L. A.	

Atsiliepinimas in tautiecius.

Nėra žmogaus, kurs be mokslo ir pažinties savęs galėtų pasitobulinti; nėra ir nebuvo tautos, kuri patekusi po jungu despotiškų įstatymų, naikinančių prigimtus jos ryšius, būtų galėjusi apsisaugoti nuo išnykimo, nepažinusi visų pasislėpusių savo priešų. Ne buvo ir nėra mokytojo, kurs pažinęs dalelę gamtos tiesų, priešingų despotams, nebutų persekiotas už jų skelbimą kitiems. Tai gi ir mūsų visi tautiečiai pradėjus nuo Simono Dankanto iki paskutiniam darbininkui, supratusiam reikalą ginti savą gentę nuo išsitautinimo, yra persekiojami, kankinami ir su didžiausiu smarkumu žudomi už pasipriešinimą valiai despotų. Dauguma dar lietuvių tiki, kad vieninteliais mus tautos priešais yra caras Maskolijos su savo žandarais ir šnipais. Jeigu teip būtų, tai drąsiai sakytiau, kad lietuvių tauta, kaip žydų, pėrgyves amžių amžius, o jos vardas skambės iki žemė permainys savo pavidalą.

Bet, ant nelaimės, mes neturime, kaip žydai, prigimtoje kalboje mokslo, kurs mumis saugotų nuo išsitautėjimo. Žydų mokytojai sutvėrę yra mokslą, kurs juos apsaugoja nuo išnykimo. Kiekvienas gemantis žydas lieka paženklintas, idant viens kitą pažinti galėtų, jog yra tikru sangentainiu, o ne prisimaišiusiu viliugiu, norinčiu juos apgauti. Lietuviai gi išsivadėję (? R.) savo pratėvių mokslo, o priėmė svetimą, kurio tikslą iki šiai dienai mažai kas tesupranta; ir dėlto mus skaitlius vienval mazinasi, o žydų neveizint ant įvairių persekiojimų, skaitlius jų vis didinasi. Kas gali užginčyti, kad likimas tautų nepriguli nuo mokslo? Įkvėpiamas tik tėvų kudiakams mokslas gali palaikyti, arba pragaišinti tautą. Tą teisybę gerai supranta visos viešpataujančios šiadien tautos. Jeigu Lietuvos mokytojai, po įtekme romiškos dvasiškos despotybės, raštais ir darbais išrodo priešingą užlaikymui lietuvių tautos programą — nes viešai garsina, kad caras Maskolijos yra tikru lietuvių tėvu ir valdonu ir nuo jo mes neturime skirtis — tai ar gali ma laukti pasidauginimo lietuvių skaitliaus? Ar priimanantieji blizgančius kryžius su orderiais, vyskupai, pralotai ir ir kunigai, nori apsaugoti lietuvius nuo išsitautėjimo? Juk gi caras nepakelia ranguose ir neaprupina krėstais palaikytus lietuvių, tik jos naikintojus? Dėlko gi lietuviai, tą matydami, tyli, o nesiliauja guodoti savo mokytojų ir kelia protestus tik prieš carą? Dėlto, kad iki šiam laikui nebuvo Lietuvoje jokios kritikos kunigiško mokslo ir jokios kontrolės kunigiškų darbų. Matydamas tą stoką, mėginau, išleizdamas knygą „Iš ko kyla melai ir skriaudos žmonijoje“, pakviesti nors sumanesnes plunksnas mano priešų prie to viešo ir reikalingiausio pakė-

limui lietuviškos dvasios darbo. Bet triusas mano, apart užsipelnimo vardo *Nerono* ir *tevo anarkistų* nieko daugiau nesulaukė. Matydamas vienok reikalą nesiliautivaryti pradėtą darbą tolyn, vėl esu priverstas kreiptis prie tautiečių ir kvieisti į talką, idant gelbėtų man su prenumerata išleisti veikalą „*Apie kankintojus ir kankintinius už mokslą*“, kurs, viliuosi, užganėdys skaitytojus geriaus, negu pirmasis, ir nurodys aičiaus priešų mokslą, skandinanti caroslavijoje lietuvius. O idant lengviaus atlikti tautišką darbą — šelpime laisvai rašančių autorių, kurie ne dėl savo, tik visuomenės labo dirba — paduodu čia budą, kokio norintieji ateiti man į pagelbą, galės su nauda prisilaikyti.

Kiekvienoje lietuviškoje kolonijoje yra jau partijos teip priešingos, kaip ir prilankios apsišvietimui. Tai gi ne sunku bus mokslanorių partijai susirinkti į krūvą, ir vienam sarašyti vardus visų norinčių pasimokinti ir geriaus suprasti mokslą gadynės, kurioje gyvename, ir nuo jų surinktą prenumeratą, su savo adresu, man prisiųsti. Prekė knygos, daugiau kaip 200 lapų turinčios, bus 50 centų, tik dėl prenumeratorių. Teip pasielgdami tautiečiai, ir sau ir man palengvins darbą ir sumažins kaštus siuntimo pinigų ir knygų. Prenumeratorių vardus negarbinsime knygoje, jei bent patį to reikalaus.

Pradžia jau yra padaryta. Sąnariai „Naujos Žvaigždės Liuosybės“, iš MtCarmel, Pa., užprašė jau 20 egz. ir prisiuntė \$10,00, kuriems meldžiu godotinos redakcijos „Vienybės“ pavelyti išreikšti kuoširdingiausį: Ačiū! Prenumeratą reik siųsti per „Money Order“ ant sekancio adreso: Rev. V. Dembskis, 328 Federal str., Philadelphia, Pa.

Šiuomi meldžiu teip gi ir

kitų redakcijų pranešti savo skaitytojams apie mane atliktą darbą, apie vertę kurio vienas iš sąnarių literatiško komiteto S.L.L. šiaip išsitaria: („Atleisk kad teip ilgai užlaikiau rankraštį, norėdamas nuo pradžios iki galui perskaityti). Tamis tos veikalas, ne tik ką rašytas suprastiniausioj formoj dėl visuomenės, bet ir įtura neišpaskaitai svarbi. Šitas darbas išanalizuoja kuoaškieciausiai, kaip mikrobiškas žiuronas, visus skirtumus dieviško mokslo ir valdžią tamsybės. Aš tikiu, kad šis veikalas pralenkė kitus jusų raštus... Garbė tav amžina, p. V. Dembski, už traukumą pančių vergijos”....

Ištikro laimingai užbaigsiu paskutines mano amžiaus dienas, jeigu visiems skaitytojams teip patiks mano darbas, kaip cenzoriui L. L. S. ir nesigailės išdave 50 centų ant sudrutinimo dvasios mus tautos rašėjų.

Kun. V. Dembskis.

Prie Parodos reikalų.

Kunigas Žilinskas bereikalo rugoja ant p. Daumanto Nr.13 „Vien. Liet.“. Visi daigtai seniai jau yra pavesti *mano globai*, apie ką ir buvo savo laiku pranešta.

Minėtąjį rankraštį „Sudna Diena“ aš iš-iunčiau iš „Neukirch Ostpreussen“ 31 d. sausio. Siunčiau apsergėtai, dėlto jis prapulti negalėjo. Už apsergėtus siuntinius pačtas gvarantuoja ir juos pajieško. Netrukus patirsiu apie likimą to rankraščio.

6. 5. 04. M. Saunus.

Neužilgo po patilpimo tos kun. Žilinsko rugonės, jis prisuntė mums žinią, kad tuos rankraščius apturėjo. Taigi jau nors tas syki užsibaigė ramiai.

Red.

Susirinkimai.

Plymouth, Pa., 20 geguzes, nedėlioje, 2 po pietų užkvičiame visus liuosėnių pažvalgų lietuvius, kaip vyrus teip ir moteris, vietinius ir aplinkinius į „Vienybės“ redakciją, dėl sutvėrimo Sus. L. L. kuopos.

Užmarvytojai.

Isz Krokuvos.

Neseniai „Vienybės“ skaitytojams buvo pranešta apie susitvėrusią Krokuvoje lietuvių draugystę, „Ruta“. Dar bar apturėjome nuo tos dr-stės jos įstatus, iš kurių čia paduodame trumpas akyvesnes ištraukas, dėl supažindinimo skaitytojų su dr-stės mieriiais ir tikslais.

Įstatai skamba šėip:

„Įstatai bendroviškai-moksliškos lietuvių draugovės „Ruta“ Krokuvoje“.

Pirmame skirsnyje:

§ 2. Draugovės tikslu yra:

1) Susivienijimas visų lietuvių ir etnografiškos Lietuvos mylėtojų, auklėjimui kalbos, rašliavos ir tėvyniškos kulturos;

2) Bendras nuveiktinas triusas ugdinimui mokslo ir lietuviškos rašliavos, teipogi sujungtas su draugiškomis tautomis kulturiškas darbavimos;

3) Užlaikymas idejiškos vienybės su tėvyne ir lietuvių emigracija ir pagaliaus broliškas susišelpimas.

§ 3. Įvykdinimui šitų siekių yra:

1) Bendras triusas kuopose;

2) Referatai ir pasikalbėjimai sulyg lietuvių minties ir sąmonės, teipjau ir sulyg reiškiniu kietai sujungtu su lietuvių kulturos kėravimu;

3) Draugiški susirinkimai ir artistiška-literatiški vakarai.

4) Parsisiųdinimas laikraščių ir užlaikymas atsakančiam bute knygyno.

§ 4. Draugovės sodyba — Krokuva“.

Toliaus eina paragrafai apie sąnarių pareigas ir kitas mažiau akyvesnes smulkmenas. Įdomum dalyku yra tas, kad kaip ant visuotino susirinkimo, teip ir tarp šėip jau sueigų protokolai turi but rašomi lietuviškai ir lenkiškai (p. 33-9).

Pirmsėdis ir sekretorius tiktai teprivalo mokėti gerai, „iruošianti“ lietuviškai kalbėti.

Galinis skyrius apkalba dr-stės likimą. A. p., jeigu kartais dr-stė kada pairtų, jos turtas pereina į Krokuvos Mokslo Akademiją, tik kaipo atskiras fondas išleidinėjimui lietuviškųjų moksliskųjų raštų.

Mēs nuo savės, nežiurint į tulus programo trukumus ir neaiškumus, linkiame „Rutai“ kuo-gražiausio pasivedimo.

Red.

Isz visur.

Kitos žydu muštynės įvyko 1 geguzė: Lemberge, Austrijoje, kur antisemitiška partija užmušė jų penkis, ir dikčiai sužeidė.

Ant visos Lenkijos tapo užtrauktos teip vadinamos ap-sargos (ochrony) tiesos, kur užgina žmonėms susirinkti ant miesto gatvių, sodų, alejų kruvelėmis ir šnekėtis. Policistai pamatę kelis stovint, turi juos išsklaistyt, neklausant gi—pašaukt kareivius. Klausimas — ar gi jau netoli kas-nors baisesnis carovaldystei?...

Kas pakorė? Maskoliški laikraščiai paduoda iš Varšavos šiokią žinią. „Balandžio 14 — rašo, — išpildant policijiškas pareigas žandarų rotmistrui Vinničukui ir pagelbininkui asesoriaus štaps-kapitonui Ordanovskiui, gyventojai parodė savo pasipriešinimą, prie ko tapo abudu augščiaus minėti užmušti ir sužeisti tris policijantai. Užmušėjai sulaikyti“.

Kas dengiasi už tokių tragiškų scenų, laikraščiai, dėl suprantamų priežasčių, užtyli. Toliaus sako: „Iš pareidymo ministro vidaus dalykų, 17 žmonių (15 katalikų, 2 žydu) išsiųsta iš Varšavos į šiaurines gubernijas“.

Neseniai paėjo paskala po lenkiškus laikraščius, kurią paskalą atkartojė net ir lietuviški, kad Vaisavoje valdžia nužudė („Žvaigždė“ pakorė) 18 žmonių. Peržiūrėjus revo-

liucijoniškus laikraščius, vienok nesimato, kad tas butų atsitikę. Kas čia dabar pakorė tuos 18 žmonių, ar valdžia, ar lenkiški laikraščiai? Abejonės ner, kad valdžia nuozmiai nubaus užmušėjus savo tarnų, bet ar butų daėjusi prie tokio barbariško iškorimo buriais. Bene bus tai tie patys išsiųstieji? Negeistina, kad laikraščiai neištyrę tuojaus triubija ir karia. Tas gimdo paskiaus žmonėse neišsitikėjimą laikraščiais ir pripranta prie neesančių baisesnybių, teip, kad paskiaus žmonės ir tikrai baurius valdžios darbus praleidžia pro ausis su šalta širdžia.

Aukos kankintiniams.

Iš aukų Rameikos per V. Jankaucką \$1,50

Scranton socialistų nuo prakalbų 50 Springfield, Ill.

J. Tunila	50
K. Betkus	25
K. Gedeminas	50
B. Naujokaitis	25
J. Romanas	15
J. K. Makučkas	15
Smulkesnių	1,10
Išimant	1,40
Buvo	\$596,77
Lieka izde	\$600,17

Aukos mokslaeiviams.

Iš aukų Rameikos per V. J. 3,00

Scranton socialistų prakalbų 40 Springfield, Ill., lietuvių 1,50

Buvo \$38,74

Pasiųsta A. Olševskiui \$38,74

Viso \$4,90

Aukos A. Viztaliui.

Iš aukų Rameikos per V. J. 1,50

Buvo \$50,09

Sykiu \$51,59

Pajieszkėjimai.

Pajieškau savo brolio Vinco Klišio, Suvalkų gub., Mariampolės pav., gmino ir kaimo Šunskų. Gyveno krajų Vaisavoj. Gromatos iš Lietuvos daneša, kad išvaziavo į Ameriką; jis pat arba kas kitas teiksias duoti žinią ant tokio adreso: M. Klišis, Lithuanian Taylors Union, 213 S. Green str., Baltimore, Md.

Herbert Spencer.

(Pagal P. Krapotkin'ą)

(Tęsa).

Kaip matai, šitas šnekėjimas, su idėjomis algos įstatymo, pareigos, nėra jokiū būdu šnekta gamtos tyrinėtojo. Tai ne kokis tūmytojas gamtos taip šneka, bet raštininkas apie įstatymus, apie politiška ekonomija, kurs skelbia dorumą.

Dalykas išsiaiškina taip: Spenceris pažįsta socializma; jis atmeta jį šalin, sakydamas, kad tai butų mirtimi draugijos, jeigu ne kožas tikrai paga savo darbus ir užpelnus gautų atlyginimą. Ir idant šitą principą — neįgrobiama jo akyse — atrodyti, jis stengiasi padaryti jį įstatymu gamtos, kas jį priverčia ant valandos atsisakyti nuo moksliskos metodos, o kas mums duoda pažinti jojo klaidą.

Draugijos mokslai — šiadykštė socijologija daugiaus nepasitenkina tulu būdu nupiešę „dvase įstatymų“, kaip tai darydavo Hėgelio pasekėjai. Nuo gadynės Comte's tyrinėjamos esti visokeriopos, žmonijos pergyventos gadynės nuo laukinių žmonių akmenis laikmečio iki mūsų dienų, ir mūsų šiadykštėse įrėdnėse randame daugybę užsilikusių įrėdinių, kurios kilusios buvo dar akmenis laikmetyje. Mūsų religijos, mūsų įstatymų knygos, mūsų apsiėjimai su numirėliais, didė es metinės šventės, mūsų apeigos, viskas pasiaiškina. Ir šitą tolynženimą betyrinėdami atiname ant to, kad suprantame laipsnišką išsiplėtoją įrėdinių ir prietaringų papratimų, arba geriaus sakant: paniekiname savo įstatymiškas, valstines, rituališkas ir kitokias įrėdnes, lyginai kaip atspėjame ateitinį išsiplėtoją mūsų draugijos.

Spenceris šitą darbą yra atlikęs, bet truksta nuožvalgo kaslink įrėdinių, užtinkamų išlank Anglijos, kas juk charakterizuoja didelį daugumą Anglų. Daugiaus dar, jis nepažinojo žmonių. Jis nesileidė ant kelionių (jis buvotik viena karą Suvienytose Valstijose ir viena kartą Italijoje, kur jis labai nelaimingu esąs jautėsi aplinkėje, kuri nebuvo jam paprastoji angliška aplinkė) ir jis niekada nėra atžinęs dvase įrėdinių necivilizuotųjų genčių.

Todėl jojo „socijologijoje“ ir jojo „ethikoje“ nuolatos susitinkame su iškrypusiais tvirtinimais, ar tai beaiškinant senoviškus papročius, ir tai norint atidengti čydrą ateities.

IV.

Nors komunistas ir socialistas turi tiesą Spenceriui daryti išmėtinėjimus, kuriuos mes išskaitę esame pereitame perskyrime, tuomi mažiaus vienok reikia pasakyti, kad jo socijo

logiški bei ethiški pripažinimai (draugijos moraliskumas) toliaus nueina negu kokius rastum socijališkose valstijos teorijose šiadykščių raštininkų iš miestelenų abazo.

Iš savo mokytos analizos jis išveda tai, kad civilizuotosios draugijos artyn eina prie pilningo atsivalnijimo nuo visų theokratiškų, valdy mieriškių ir militariškų liekanų, kokios šiadien tarpe mūsų atsiranda.

Ant kiek galimu yra daigtu permatyti ateitę, betyrinėjant pereitus laikus, žmogškos draugijos artinasi prie padėjimo, kur dvase karės ir įnirtusio užpuolimo, lygiai kaip militariškoji struktura, kuri paženkliua kudikystę draugijų, turės savo vietą pavesti dvasei industrijos ir organizacijai, besiremiančiai ant savitarpiskumo ir sądarbiavimo iš valnos valios. Šitos gi iš savo pusės, benykstant senoms kariškomis įrėdnėms — karalybei, didžiunijai, karėivijai, valstijai, kasyk labiaus ir labiaus auklės altruistiškąją, bendrą dvase, taip toli, jog — tame Spenceris susiduria su anarchistais — draugija atsieks tokį padėjimą, kur, be jokio spudo iš lauko pusės, su pagelba išvyravučių socijališkų papratimų, veikimū atskirų ypatų nesikėsįs pamušti pasidarbavimą kitų, bet dar atbulai prisidės, idant padauginti visatiną gerovę ir patikrinti nepriklausumą kiekvieno žmogaus.

Tę, kur visokie valstietiški teorėtikai skelbė discipliną (grosą), subordinaciją, valstietiška koncentraciją, Spenceris permatė ateisint panaikinimą valstijos, išvalnijimą atskiros ypatos, pilningą valnybę. Ir nors jisai pats buvo miestelėnu (buržuazu), individualistu, jis tačiau neapsistojo ant šito individualistiško etipo, kurs esti idealu šiadykštės buržuazijos; jis mastė, kad valnas sądarbiavimas (kurį vadiname valnu komunistišku sulygimu) išsiskietos ant visų šakų žmogiško veiklumo, ir draugija į pilningą išplėtoją žmogiško ypatos su visomis jos asabiškomis ir individuališkomis žymėmis tolyn žengs, — žengs į *individuaciją*, kaip Spenceris išsitaria.

Kadą gi žemė yra bendra savastimi ir visi įėjimai draugijai išeina ant labo — o ne atskirai ypatai, tad nereikėtų, Spenceris mano (ir tame jis matomai klysta), užkabinėti individualšką savastį pramonės lauke. Gana busią inteligentiškos kooperacijos. Reikia vos užtėmyti, kad Spenceris po kooperacija supranta ne anas ant akcijų bendrovės ketvirtosios luomos, kurios šiadien jau savę kooperacija vadina.

Toliaus bus.

Reikalai

„Tėvynės Myl. Draugystės.“

Brangūs Draugai: Su šiuo mi norėčia jusų atyda atkreipti ant T. M. D. fondo mokslėiviams. Gerokas laikas praslinko, kaip mes apsiėmėm susėlpti vieną Ruskino universiteto mokinį, tuomtarpu, kaip žinote, fondas mūsų buvo mažas pradžioje, o tolyn einant vis mažinasi; delto, brangūs draugai, turime apė tai nepamiršti ir neduoti visiškai išsekti fondo pinigams, nes kartą susėlpus vargingą studentą, butų nemalonu iki galui netesėti atlikti tą darbą. Aš užmanėčia, kad visos kuopelės T. M. D. pasitriqstume tame dalyke ir atidėtume kiek laiko ant surinkimo pinigų, kas kokiu būdu galime. Mes, Lawrence, Mass., ketinam parengti koncertą, paklabinti kiekvieną biznierių, kuris veda reikalus su lietuviais ir paprašinė pas geros valios tautiečius; nepraleisime nė svetimtaučių daktarų ir kitokių, kurie daro dalį gyvenimo iš lietuvių. Pamėginkim visi kartu pasidarbuoti ir pažiūrėsim, ką mes surėmę visi pėčiais galim nuveikti. Kur negalima užimti ką plačiau, tai nors ką ant tikiety išleisti. Nieko nesulyginsim su krutėjimu mūsų skaitlingo pulkelio; iš mūsų darbo tik gali pasigėrėti mūsų tauta. Delto, broliai, pirmyn, pirmyn! Tešviet saulė pirma mūsų, o tamsa liekti užpakalyje!

Prez. T. M. D. *M. Paltanavičia*.

Periodiškėje naujai išėjusi raštai.

Darbininkų Balsas, Nr. 2 (15). Vasaris 1904. Turinys: Karė. — Kruvinas surašas. — Nauji įstatymai apie darbininkus. — Kalinys. — Žmonių atbalsiai. — Žinios iš Lietuvos ir tt.

Galima gauti „D. B.“ „Vienybės“ redakcijoj, prisiunčiant 15 ct.

Tėvynės Sargas. Nr. 4.

Lietuviu tauta

senoveje ir sziadien.

Parašė J. Sliupas, M. D.

(Tęsa.)

„Akielaitis sako, kad pusė lenkiškų žodžių paeina nuo lietuviškų šaknų. Iš kur gi paeina kita pusė? ... Aš spėju, kad ne lietuviška pusė lenkiškų žodžių paeina iš mongoliškų šaknų. Paveizdan nuo turkiškos šaknies *bak* gauname *bačyti*, *bačyti*, *obaczyć*, etc. Turkų žodis *tolumbadzi*, perguldytojas, pastoja lenkiška *tolumacz*, *tłomacz* etc. Tie juk rodos tikrai lenkiškais esą žodžiais. O „ką sakyti apie *karmazyn* (Turkų—gyrmyzyn—raudonas), apie *bohater* (bagadur, batur, batur), apie *brać* (turk. mong. ber, vyr—nešti) ir daugybę kitų žodžių, paimtų nuo Vengrų, Totorių ir kitų Mongolų, ar Finų? ...

„Kas pasakyta kaslink lenkiškos kalbos, palypsto lygiu budu kitas sloveniškias kalbas—Maskolių, Baltrusių, Mažrusių, Čekų, Serbų ir tt.

„Manding ateis laikas, kad bus aiškiai darodytą, jog Lenkų bajorija esanti Mongolų ainiais ir tas bus paremta 1-o ant paėjimo nuo Sarmatų, 2-o ant Piekosinskio veikalo, 3-o ant dvasės užgrėbimo, paniekinimo žmonių, jų kalbos ir papročių, kuomi atsižymi bajorija.

Tai gi „dabartinės Europos kalbos yra laipsniais sumaišymo pradinės kalbos su mongoliškomis tarmėmis ir iš visų kalbų viena tik lietuviška užsiliko *gryniausią*, su mažiausiu priemaišiu mongoliškų šaknų“.

Visatinumą liet. kalbos štai kas liudyja: „Senovėje, kada apie krikščionystę niekas nė girdėte negirdėjo, po visą vakarinę Aziją ir Europą buvo paplitęs garbinimas Mylitos ar Mildos, ar Mithios (Aušros), ar Moterės, ar Dievmoterės, ar Didžiosios Motinos (lot. Veneros, graik. Aphrolytos).¹⁾

„Mylita turėjo daugybę dievnamų ar žinyčių ir jos spalvomis (mėlyna ir balta) buvo papuošti aukarai ir vaidylutės jos zynyčioje. Gegužio menesis buvo jai pašvėstas ir dar keletas dienų bėgyje metų. Buvo ji dievaitė meilės, zinovystės ir burtavimo.²⁾

„Tai gi garbinimas Mildos turėjo ženklų spalvas *mėlyną* ir *balta*. Mėlyna ženklino *mokslą* ir *viltį*, o balta — *grynumą*, *tyrumą*.

„Mėlyna ir balta spalvos užsiliko tautiškoms Lietuvių spalvomis. Kitos tautos, pima vartojusios tas pačias spalvas, vėlesniuose laikuose primaišė dar kitas spalvas, daugiausiai raudoną. Bet vis gi mėlyna ir balta užsiliko Europiečių vėliavose.

1) „Krikščionys, įtaisinėdami savo religiją, negalėdami išnaikinti atminties deivės Mildos, jos švenčių, maldų, jos spalvų, sudarė pasakojimus apie Mariją ir Jėzų, paėmė juos nuo Indų pasakos apie Mariją ir jos nekaltai pradėtą Krišną, ar nuo kitų tautų. Dienose švenčių deivės Mildos, krikščionys paskyrė savo Marijos šventes. Gegužio mėnė-j pašvėstą Mildai padarė Marijos mėnėsiu, Mildos spalvai—mėlyną ir balta — priėmė kaipo Marijos spalvas!“

2) „Mildos atmintį ir dabar garbina burtininkai. Bretonijoje, Prancūzijoje, žmonės garbina ją po vardu „juoda Marija“, nežiurint ant kunigų keikimo“.

„Tas dalykas vienok, kad mes užsilikome vieni valdonai gryniausios kalbos, netur mus vesti į išdidumą. Ne kalba padaro žmogų, bet mislis ir mūsų ateitis priguli nuo to, ar mes, tai yra kiekvienas iš mūsų, turėsime gražias, prakilusias misliis ir taikysim jas prie mūsų gyvenimo. ... Ir dabar mūsų žmonės, lygiai kaip Rusai, Prusai ir kiti mūsų broliai, yra vergais dvasės ir tamsunais.

„Bet nauja gadyne švinta ir drauge su atgaiviniu kalbos gaivinkim ir mūsų mislis, mūsų nuomonės. ... Prakilnios mislys apie laisvę ir galybę tegyvuoja mūsų širdyse ir mes sulauksime aukštinio amžiaus“.

S. Malevskis „*Dniepro Rievos ir Lietuvos-Rusini*“ (Lietuvis, 1901, No. 14-22).

Kiek mokėjo mūsų drožėjai drožti, sunku sakyti. Stabai paprastai buvo dirbami iš medžio; su kalta galėjo ir iš akmens stabus ar veidus išskalti. Artojai, vėliaus juikę kariauti, neturėjo laiko daildarių jausmus perlieti į tam tikrus dailos išdirbinius.

Nors, anot pasakų, tulisonis ir ligašonis gydė žmones pelenais aukarų, užkeikimais, apžadais, vienok turime dar vardus gydytojų ir vaistų. Į gyduoles nedaug tikėta, anot patarlių, vis-gi žolės jėmė svarbią vietą: nėra žolių nuo mirties, sakydavo Lietuvys, įtikintis į prilikimą. Liga ateina ir nešaukiama; liga raita atjoja, pėsčia atstoja! Liga ne sesuo, žaisda ne brolis!

Ligoniu ilgai kenčiant, ateidavo kunigai ligą užkeikti. Ligonis maudėsi, gėrė beržinę sulą, klausėsi maldų murmenamų. Teip traukėsi per dvejetainį jaunačių. Potam—o ligą visuomet laikė už bausmę ar kerštą dievų—mėgino apžadus, kad permaldauti dievus. Tam negelbstint atnešdavo pelenus nuo aukarų ir duodavo ligoniui gerti šarmą. Ilgoje ligoje vale buvo užimusti, susideginę ar įprašyti kitų, kad užmuštų. Savzudystė nebuvo nuodėmė, bet darbu didvyrių. Kiltos net ypotos, abiejų lyčių ir visokio amžiaus, kaip pas Gerulius, buvo deginamos ant laužo. Sužeistus kovoje draugai pribaidavo mušti, kaip Henrikis Latvys pasakoja.

Kokias gi turėjo lošas? Senieji perleisdavo laiką gėrynėse, česnyse, pasakas pasakodami, jaunieji svaidė jėtis į lyčių (cėlių), klausydami giesmių burtininkų.

Šokiai buvo senovišku pasilinksminimu liaudies, ypatin-gai mergų. Nėra pėdako kariškų šokių; rasi šokinėjimai per užkurtą ugoj yra liekana religiško šokio. Suktinį šokant, sakės vainiką skrieja. Dideliuose susirinkimuose linksmino žmones niekbyliai, pamėgdžiotojai visokiais darymais, maivomis, juokdarystėmis. Rasi tokie keliaujanti niekbyliai perstatinėjo komedijas, dyvžaislius; savo patyčiose ar patyčių kliaudėse išjuokė papročius ir ypatus; čion juokdarys vadinosi degliučiumi. Ličyninkai, pasipuošę ličynomis, gandinio ir juokino žmones; ličynas tur-but darydavo iš žvėrių makaulių, ir vilkas-kumutis bei senoji mėska tripinėjo po anomis. Tarpe lošų buvo žinomi kuokai (krengliai), ripkos mušimas, bruzgulys (taikymas į skritulį, talus) Imtynės, lošos, taikymas į lyčių—vadinėsi tekine—mintinė. Zemaitijoje buvo lentzaislis arba liš-l az uislis (lyg varcabai). Kaimuose žmonės turėjo supuokles arba supynes pavieniam, ir verst nes koturisia. Bet čion moters ir vaikai linksminos. Vyrai užsiiminėjo medžione, arkliais ir lavinimusi ginklų švytravime.

(Toliaus bus.)

Atsakymai.

p.iai Matutienei. Apie tamistos vyrą žinutė iš Brooklyn sutinka ne vien su korespondentų pranešimais, bet ir su vietiniais vokiškais laikraščiais: „New Yorker Herold“ (žr. Nr 185) ir „Revue“, kuri jeigu neteisioga, tai reikia tą pataisyti klaidą, juose, ant kurių ir mes remiamiesi.

p. Pony Priešui. Geras ir interesingas žiautes, palypstinčias lietuvių gyvenimą, visuomet talpiname.

p. Rutkui. Apie tą patį, ir mes savo laiku politikos skyriuje minėjome.

Prakalbos ir Balius!

Philadelphia, Pa., šv. Juozapo dr-stė ant savo 10-metinių sukaktuvių parengia prakalbas ir balių ant 30 gegužės (May) Washington svetainėje, 528-25 S. 4-th str.

Philadelphiečiams gera proga įstoti tik už 50 ct. draugystėn; tai-gi maloniai užkvičiame visus ant tos iškilmės atsilankyti. *Komitetas.*

Prakalbos! Deklamacijos! ir Balius!

New Britain, Conn., antras balius tautiškos dr-stės „Žirgvaikio“ atsibus 30 d. gegužės, su prakalboms ir deklamacijoms prasidės 12:30 po pietų ir trauksis iki vidurnakties, svetainėje „Turn Hall“, Arch str. Užkvičiame visus lietuvius ir lietuvaite, vietinius ir aplinkius. Įženga vyrams 25c. merginoms ir moterims dykai. *Komitetas.*

Piknikas!

Parapijos šv. Kazimiero, Plymouth, Pa., atsibus Hanover Park'e, seredoį 1-mą birželio, 1904 m., prasidės 8-tą valandą ryte, muzika bus puikiausia. Visus lietuvius ir lietuvaite, vietinius ir iš aplinkės užkvičiame kuoskaitlingiausiai susirinkti ant šio puikiausio pasilinksminimo. Tikietas dėl šokio ant visos dienos 25 ct. *Komitetas.*

4-tas metinis Piknikas!

Elizabeth, N. J. šv. Kazimiero dr-stė laikys 30 gegužės, ponedėlyj, t. y. Dekoration Day, Eilers Union Grove darž., 817 Elizabeth Ave. Užkvičiame kaip vietinius taip ir aplinkinius lietuvius.

Užprašo *Komitetas.*

Mieli broliai darbininkai!

Platinkite Socializmą!

Dabar kiekvienas, kursai tik prieš savo antrašą, podraug įdėdamas už 10c. stampomis į laišką, aplaikys keturių išdavimų lapelius (su pavėkslėliais), tiek kad galės paplūinti sociališkas tiesas tarpe tų lietuvių, kurie nepažįsta Socialistų partijos! lapeliai „Kas yra socializmas“, po draug, pisk kiti aškinanti sociališkos partijos mierius, podraug kritikuojanti nelabą—draugijos surėdymą!?

K. RUTKUS,

731 Lake str., Cleveland, Ohio.

Naujausios knygos:

Dziova ir kova su ja	30c.
Tautiškas atgijimas lietuvių ir kitų tautų	20c.
Dykaviečių apmedžiavimas patarmės ukininkams	30c.
Trumpa visatija Istorija dalis I senovės Istorija	25c.
Sodžiaus vaizdelei apysakutė iš sodžiu gyvenimo	5c.
Paprasti rakandai ir išlaidai iš šakų	25c.
Kaip reik pinti rėckas, baldai ir kiti pinamieji daiktai	30c.
Ką ir kaip kai—kurie amatai dirba dalis I	20c.
Pranašavimai Michaldos karalienės iš Sabbos	15c.
Pragaro gilmės juokingas aprašymas apie kankynes pragare	15c.
Darbininkų Balsas No. 1 1904	15c.
Girtuoklų Adynas	10c.
Kunigo naudą velniai gauda	5c.
Davatų gadzinkos.	15c.

Adresuokit:

J. J. PAUKSZTIS & CO.
224 E. Main St.
PLYMOUTH, PA.

Puikiausias dirbėjas laikrodžių
Isidor Glou.

Parduoda laikrodžius sieninius ir kuzeninius vyriškus ir moteriškus, žiedus, bransoletas, spilkas ir visokius auksinius daiktus, taipgi užsima jų taisymu. Viskas už pigiausią prekę.
102 Main st. Plymouth, Pa.

Žmonės gali buti laimingi turtingi ir sveiki.

Jeigu nustotų gėrę visokius svaiginančius gerimus, vienas garsingasis Prof. D-ras Berlino Wedikalisko Universiteto draudžia idant nustotų vartoję visus svaiginančius gerimus, kurs gauna daugybę nelaimių ir visokių ligų. Girtuokliui gavus užsikrečiamą ligą, jau sunkiau išsigydyti, vien kad gydosi pas visokius apgavikus, kurie tik pinigus traukia. Tam mieciui užbėgti jisui išrado pagerintą gyduolę nuo visokių užsikrečiamų ligų, kurs tik į pusę laiko išsigydo, kur buvo mėgiata ir gera pasekmė gyduolių Karaliaučiaus ligonbutija. Teipo gi vionas garsus Profesorius Koenigsberg plaukų ir galvos specialistas, kuris turi pasekmingą vaistą dėl sustiprinimo plaukų ir taip tikrina, kad yra pasekmingiausia atauginti plaukai ant plikos galvos, jeigu yra maži gyvaplaukučiai—papilla, jeigu galima užvelkti be abejonės atauga plaukai po jo užžūturą gydymo ir kone devinesdešimtam procentui buna pagelba, teipgi visas Plaukų ligas gydo ir Šišus, Papuškus, teipgi ir gyduolės užlaiko nuo tų baisingų užsikrečiamų visokių limpančių ligų. Jeigu jus keletą kartų apgavikai apgavo ir kelis jau dėsetkus dolerių ištrauke, tai nėra mus kaltė, nes nereikia duotis bile apgautojui ištraukti, o kurie panevali traukia iš jus sunkiai uždirbtą pinigą ir po tokias didelės sumas.

Daugumas Jaunų Vyrų sukia po šimtą ar du šimtus dolerių ir da įvaro ligą, kad ir geram daktarui bėda išgydyti. Galite atsisaukti pas mus, nes mes suteiksime rodą ar galite jus savo ligą išsigydyti ar ne bus duotas atsakymas, jeigu pačto markę įduosite ir savo ligą plačiai aprašysite, viskas bus slapytbė užlai cyta Kapfidencija tik a Reika uždėti adresą tokį.

Koenigsberg Med., Co. Specialists, Box. 160 Wmsburg,

220 South Eighth str. BROOKLYN-NEW YORK.

LIETUVISZKIEJI EUROPOS LAIKRASZCIAI

VARPAS politikos, literatūros ir mokslo mėnesinis laikraštis
Metu Preke \$1.25

UKININKAS tautiška-politiškas mėnesinis žmonių laikraštis
Metu Preke 75 centai

Abu laikraščiu išsina T.žėje (Prusų Lietuvoje) kas mėnuo vieną kartą. Kiekvienas lietuvis noris politiška apsišviesinti geriaus supras Lietuvos reikalus ir savo pareigas, noris sekėti Lietuvos visumenės gyvenimą, savo brolių darbus Lietuvoje ir jų kovas su caro valdžia bei jos bendrais už savo tiesas, už geresnę savo ateitį—kiekvienas paminėtuose la kraščiuose atras daug naudingų žinių ir pamokymų. Kas norėtų parsišūzdinti vieną ar antrą laikraštį, arba ir abudu kartu, tepadedu rašydamas ir siūzdamas pinigus tokį adresą:

M. Saunus Fabrik str. Tilsit Ostpr. Germany.

arba ir katrą nors iš žemiau paduotųjų

M. J. Damijonaitis, 3108 S. Halsted str. Chicago, Ill.
Nikodemus Gendrollus, 344 Broadway. So. Boston, Mass.

Farmos!

Farmos! Farmos!

Lietuviai, kurie turite kiek kapitalo ir norite piktis savas farmas czia pat New York'o steite, kur žemė gera, išdirbta ir su budinkais, yra dabar mano rankose ir norėčia kad tik lietuviams papultų; jau čia keli lietuviai turi savo farmas; prekę pigi ir duodasi ant išmokėjimo. Čia gaspadoriai pelno su apvyniais, pienu, sviestu, kiaušiniams ir t. t.

Katrie norite dasiznoti apie prekę ir didumą farmų, tai prašau rašyti pas mane lietuviškai, lenkiškai, ruskai, angliškai arba latviškai, o gausite atsakymą. Praau įdėti už 2 c. markę dėl atsakymo.

Geo. Kleck, Poolville, N. Y.

Siuntejė!

sviesto, surė, kiaušinių ir kitų favorų, bus linksmi išgirsti apie naują freightėjimą Lackawannos geležinkelio ant šių metų, speciališka einantis greitai į New Yorką, Newarką ir tt. kurs sutinka patarnavimą dėl siuntejų ir gautojų.

Karai su ledais isz East Owego, siekenti tą miestą Syracuse, Utica division to Scranton, Newark ir Pier 41, New York City.

Szitasėjimas prasidėjo 22 May ir eina kas utarnikas ir ketvergas kozną nedelę, ateinantis į rytinius miestus seredos pėtnyczios rytais.

Specializskas laikas paskirtas, dėl siuntinėjimo ir koznas agentas pri-duos reikalaujantiems visas informacijes.